

Uram,
mentsd meg népedet,
áldd meg örökségedet,
kormányozd
és tedd naggyá őket
mindörökké!

Zsolt 28,9

Új Ember

MAGYARORSZÁG KATOLIKUS HETILAPJA

Ingyenes melléklet • Kultúra, műsorújság

LXXIX. évf. 22. • (3900.)
2023. május 28. • Ára 360 Ft

Pedagógusok a szeretet civilizációjáért

Átadták az oktató-nevelő munkát
elismerő Kunszt József-díjat Kalocsán

A 2001-ben alapított Kunszt József-díjjal tiszteleg a Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye a munkájukat kiválóan végző pedagógusok előtt. Az elismeréseket május 15-én a díjalapító főpásztor, Bábel Balázs érsek adta át Kalocsán, az Astriceum Érseki Múzeumban.

Idén huszonegyedik alkalommal ítélték oda az oktatás, nevelés és tudomány bőkezű mecénásaként ismert Kunszt József (1790–1866) érsekről elnevezett díjat, melyet minden évben kalocsai érsekké történt kinevezésének évfordulóján adnak át.

Az egybegyűlteket – a Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye és Kalocsa város iskoláinak képviselőit, a díjazottakat, családtagjait, a korábbi kitüntetetteket, valamint több, a főegyházmegyéhez tartozó település polgármesterét – Bábel Balázs érsek köszöntötte. Az érsek a múltba tekintett, Jézus és Kunszt József alakját állította a középpontba. Jézus a Tanító, aki mind az egyes embert, mind a tömeget tanítani tudta, mégpedig azzal, hogy előélte a példát. Kiemelte Kunszt József iskolaalapító és kultúrateremtő tevékenységét.

(Folytatás a 3. oldalon)

Foto: Lambert Attila

A Szentlélek egyesítő ereje
Liturgikus jegyzet a 4. oldalon

Stephanus-díj 2023

Beszélgetés
Marton József teológussal
7. oldal

Isten útjai

Pünkösdkor állandó diakónusokat
szentelnek Szombathelyen
8. oldal

Ötvenéves a Nyolc Boldogság Közösség

Az Örökimádás-templom papi lakásában ülünk le beszélgetni Szeidel Péterrel, a Nyolc Boldogság Közösség egyetlen magyar papjával, a templom igazgatójával, valamint Kárpáti Zsuzsannával és férjével, Kiss Attilával, a közösség magyaror-

mennyien ugyanazt a lelkesedést érezték a szívükben. A huszoneves fiatalokat megragadta a Szentlélek, egyénileg és közösségileg is radikális imaéletbe kezdtek. Közülük egyre többen kerültek az eucharisztikus Jézus vonzásába.

szági laikus ágának felelőseivel. Éppen Budapesten tartózkodik Versey Beáta Mária CB nővér, aki az újonnan alapított pécsi házban él, és hogy valamennyi magyar ház képviseltesse magát ezen az alkalmon, online csatlakozik a beszélgetésünkhöz Bajnóczi Szilvia Sára CB nővér, a homokkomáromi ház felelőse is.

„A közösség alapítása rendhagyó módon történt 1973-ban Montpellier-ben” – vág bele a közösség nemzetközi történetébe Sára nővér. – Két fiatal, egyazon imaközösséghez tartozó házaspár, Josette és Gérard Croissant, valamint Mireille és Jean-Marc Hammel éppen születésnapot ünnepeltek egy pizzériában, amikor elhangzott a felvetés: „Mi lenne, ha közösségben élnénk?” Az ünneplők ekkor vala-

„Az első közösségi házat a Szent József-nővérektől örököltük» a dél-franciaországi Cordes-sur-Cielben, ők azért imádkoztak, hogy elnéptelenedő kolostorukba újra élet költözzön. 1975. május 31-én telepedtünk le itt. Robert Coffy, az Albi Egyházmegye püspöke vett bennünket a szárnyai alá, ő fogadta el az első szabályzatunkat. Az első testvérek és nővérek, akik a közösségben a megszentelt életre kaptak meghívást, az ő kezébe tették le fogadalmukat 1978-ban. Ezekkel az elköteleződésekkel megjelenhetett a közösségben a communio karizmája, amelyre ma elsődleges karizmánként tekint az Egyház – mondja Sára nővér.

(Folytatás a 9. oldalon)

Az egységet nem építjük, hanem felismerjük

Az ökumenéről a tavaszi
Nagymarosi Ifjúsági Találkozón

Május 20-án napfényes időben gyűltek össze a fiatalok az „Egy szívvel, lélekkel” mottójú Nagymarosi Ifjúsági Találkozóra, melynek fő előadását Járay Márton református lelkész, mentálhigiénés szakember tartotta. A délutáni szentmise főcelebránsa és szónoka Fekete Szabolcs Benedek, a Szombathelyi Egyházmegye segédpüspöke (képünkön) volt.

A nap zenei szolgálatát az imperfectum együttes végezte. Velük a Sapientia Hittudományi Főiskola hallgatói vezették a Szentlélek-hívó imádságot, majd Földváry Katalin szociális testvér és Balázs András váci egyházmegyes pap ismertették a nap programjait. Dobszay Benedek OFM a szervező stáb vezetőjeként felidézte, 2019 tavaszán volt utoljára olyan találkozó, amit nem mosott el az eső, nem vitt el a covid.

Felvázolta az eddigi találkozók témáinak ívét, megemlékezett Ferenc pápa látogatásáról, mielőtt a mai alkalom témáját, az egységet ismertette. Mint mondta, a bábeli torony építésekor összezavarodik az emberek nyelve, nem értik egymást. Pünkösdkor azonban mindenki a saját nyelvén érti és hallja, amit az apostolok mondanak.

(Folytatás az 5. oldalon)

ISSN 0133-1205

23022

9 770133 120548

Március 8-án délelőtt a Szentatya folytatta az evangélicáció iránti szenvedélyéről és az apostoli buzgóságról szóló katekézissorozatát. A II. Vatikáni Zsinat erre vonatkozó tanítása alapján az evangélicációról mint egyházi szolgálatról elmélkedett. Ferenc pápa teljes katekézisének fordítását adjuk közre.

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

A legutóbbi katekézis során láttuk, hogy az Egyház történelmében az első „zsinatot” – a II. Vatikáni Zsinathoz hasonló zsinatot – egy, az evangélicációval kapcsolatos kérdésben, az örömhír nem zsidóknak történő hirdetésének kérdésében hívták össze Jeruzsálemben. Úgy gondolták ugyanis egyesek, hogy csak a zsidóknak kell az evangéliciumot hirdetni. A 20. században a II. Vatikáni Ökumenikus Zsinat az Egyházat Isten időben zárandókló népeként mutatta be, mely természeténél fogva misszionárius (vö. *Ad gentes* határozat, 2). Mit jelent ez? Mintha híd kötne össze az első és a legutóbbi zsinatot, az evangélicáció jegyében, olyan híd, amelynek építője a Szentlélek. Ma a II. Vatikáni Zsinat felé fordulunk, s így felfedezzük majd, hogy az evangélicáció mindig egyházi szolgálat, sosem magányos, sosem egyedül, társak nélkül végzett szolgálat.

Az evangélicáció tehát mindig in ecclesia, vagyis közösségben történik, de nem újabb egyháztagok toborzásával (prozelitizmussal), mert az nem evangélicáció.

Az evangéliciumhirdető ugyanis mindig azt adja tovább, amit maga is kapott. Ezt Szent Pál írta meg először: az evangélicium, melyet hirdett, és amelyet a közösségek befogadtak, és amelyben szilárdan megmaradtak, ugyanaz az evangélicium, amelyet az apostol maga is kapott (vö. 1Kor 15,1-3). Az ember kapja a hitet, aztán továbbadja a hitet.

Az üzenet továbbadásának ez az egyházi dinamizmusa kötelező érvényű, és ez biztosítja a keresztény ígehirdetés hitelességét. Maga Pál írja a galátáknak: „De ha akár mi, akár egy mennyei angyal más

zsidóknak hirdetni nektek, mint amit mi hirdettünk: átkozott legyen” (Gal 1,8). Szép ez, és jó ezt szem előtt tartanunk a manapság divatos elképzelések hallatán...

Az evangélicáció egyházi dimenziója tehát az apostoli buzgóság ellenőrzésének kritériuma. Szükséges az ellenőrzés, mert mindig leselkedik rá, a kísértés, hogy „magányosan” működünk, különösen, amikor az út járhatatlannak bizonyul, és érezzük kötelezettségünk súlyát. Ugyanilyen veszélyes az a kísértés, hogy könnyebb, „egyházinak beállított” utakon járjunk, hogy a számok és felmérések világi logikáját kövessük, hogy elképzeléseink, programjaink, struktúráink, „hatalmi kapcsolataink” erejére támaszkodjunk. Így nem működik! Ez segíthet egy kicsit, de alapvetően az az erő számít, amelyet a Lélek ad nekünk Jé-

zus Krisztus igazságának, az evangéliciumnak a hirdetéséhez. Minden más másodlagos. Most pedig, testvéreim, nézzük meg közelebbről a II.

Vatikáni Zsinat tanítását, olvassuk el újra az Egyház missziós tevékenységéről szóló dokumentumunkat, az *Ad gentes* (AG) határozatunkat néhány pontját. Ezek a zsinati szövegek a mi összetett, sokszínű világunkban is teljesen megőrzik érvényüket.

Először is, ez a dokumentum arra hív bennünket, hogy tekintsünk az Atyaisten szívére mint forrásra, aki „mérhetetlen és irgalmas jóságában szabadon megteremtett, sőt érdemeink nélkül meghívott bennünket arra, hogy az élet és dicsőség közösségében legyünk vele. – Ez a mi hivatásunk! – Ezért bőségesen árasztotta és folyamatosan árasztja isteni jóságát, úgy, hogy mindenek alkotója végül »minden lesz mindenben« (1Kor 15,28) egyszerre gondoskodva a maga dicsőségéről és a mi boldogságunkról” (2. pont). Ez a szakasz alapvető fontosságú,

mert azt mondja, hogy az Atya szeretetének minden ember címzettje.

Isten szeretete nem csak egy kis csoportnak szól! Nem! Mindenkinek! Jól vessétek a fejtekbe és a szívetekbe ezt a szót: mindenkinek, mindenkinek, kivétel nélkül, ezt mondja az Úr. És ez a minden ember iránti szeretet Jézusnak, az üdvösség közvetítőjének és megváltónak a küldetése által (vö. AG 3), valamint a Szentlélek küldetése által ér el minden férfit és nőt (vö. AG, 4), a Szentlélek ugyanis minden emberben munkálkodik, a megkeresztelt és a meg nem keresztelt emberekben egyaránt. A Szentlélek munkálkodik!

A zsinat továbbá emlékeztet arra, hogy az Egyház feladata Krisztus küldetésének a folytatása, „akit az Atya azért küldött, hogy örömhírt vigyen a szegényeknek, s ezért – mondja az *Ad gentes* dokumentum – Krisztus Lelkének indítására az Egyháznak is ugyanazon az úton kell járnia, amelyen ő járt: a szegénység, az engedelmesség, a szolgálat és az önfeláldozás útján egészen a halálig, melyet feltámadásával legyőzött” (AG 5). Ha hű marad ehhez az „úthoz”, akkor az Egyház küldetése „Isten tervének a megnyilvánulása, vagyis epifániája és megvalósulása a világban és annak történelmében” (AG 9).

Testvéreim, ezek a rövid utalások minden egyes misszionárius tanítvány apostoli buzgóságának egyházi értelmét is segítenek megérteni.

Az apostoli buzgóság nem lelemés, hanem valami más: Istentől kapott kegyelem, melyet őrizniünk kell. Meg kell értenünk e buzgóság jelentését, mert Isten zárandókló és evangélicáló népében nincsenek aktív és passzív alanyok. Nincsenek olyanok, akik prédikálnak, akik így vagy úgy hirdetik az evangéliciumot, és olyanok, akik csendben hallgatnak. Nem! „Minden megkeresztelt ember – mondja az *Evangelii gaudium* –, akármilyen egyházi funkciója vagy hitismeretekben való jártassága legyen is, az evangélicáció aktív alanya” (*Evangelii gaudium* apostoli buzdítás, 120). Keresztény vagy? „Igen, részesültem a keresztségben.” És evangélicálsz? „Az mit jelent?” Ha nem evangélicálsz, ha nem teszel tanúságot a kapott keresztségről, ha nem teszel tanúságot a hitről, amelyet az Úr adott neked, akkor nem vagy jó keresztény.

A kapott keresztségnek és így az Egyház tagjává válásnak köszönhetően minden megkeresztelt személy részesedik az Egyház küldetésében, és benne Krisztus királyi, papi és profétai küldetésében.

Testvéreim, ez a feladat „mindig és minden körülmények között egy és ugyanaz, jóllehet a körülményektől függetlenül nem ugyanolyan módon látják el” (AG 6). Ez arra hív bennünket, hogy ne keményedjünk meg, ne kövesdjünk meg; és megvált attól a nyugtalankodástól, amely nem Istentől való. A hívó ember missziós buzgósága abban

is kifejeződik, hogy lelemésen az evangélicium hirdetésének és a tanúságtételnek, és a Krisztus által felvállalt sebezett emberiséggel való találkozásnak új módjait keresi. Röviden: az evangélicium szolgálatának és az emberiség szolgálatának új módjait.

Az evangélicáció szolgálat. Ha valaki evangéliciumhirdetőnek mondja magát, és nincs meg benne ez a hozzáállás, ez a szolgáló szív, és fölényesen úrnak képzelet magát, az nem evangéliciumhirdető, nem... hanem egy szánalmas ember.

Ha visszatérünk az Atya forrászó szeretetéhez, valamint a Fiú és a Szentlélek küldetéséhez, akkor nem zárkozunk be személyes, megüledett nyugalmunk terébe. Ellenkezőleg: fel fogjuk ismerni az ingyenesen, ajándékba kapott teljes életet, melyre meghívást kaptunk, és amelyért hálával dicsérjük Istent. Ez az ajándék nemcsak nekünk szól, hanem másoknak is tovább kell adnunk.

Ezentúl egyre teljesebben fogjuk megélni azt, amit kaptunk, megosztva másokkal, felelősségtudattal, és együtt járva a történelem gyakran kanyargós és nehéz útjait, virrasztva és munkálkodva várva annak beteljesedését. Kérjük az Úrtól ezt a kegyelmet: fogadjuk el ezt a keresztény hivatást, adjunk hálát az Úrnak azért, amit nekünk adott, ezért a kincsért, és legyünk azon, hogy másoknak is továbbadjuk!

Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican News

Küldetés az élhetőbb világért

Pappá szentelték

Nevelős Gábor SJ-t a jezsuiták miskolci templomában

Bensőséges szentmise keretében pappá szentelte Nevelős Gábor SJ-t Tertyák Csaba egri érsek május 20-án, szombaton a miskolci Isteni Ige-templomban. Köszöntőjében András Attila SJ provinciális hangsúlyozta: Nevelős Gábor a rendtartomány kétszeres, sőt háromszoros öregdiákja. Ő az első olyan rendtag, aki a helyi Fényi Gyula Jezsuita Gimnázium diákjaként nevelkedett, majd a Jézus Társasága tagja lett, s tanult a Szent Ignác Jezsuita Szakkollégiumban is, amelynek most rektora.

A misén a szentelendő szülei, családtagjai és barátai mellett részt vett sok jezsuita rendtárs is. A zenei szolgálatot a Jézus diákjaiból álló kórus vezette Herpainé Velkey Klára vezetésével. Az evangéliciumot Mihalkov Ferenc SJ olvasta fel, akinek szentelésére ősszel kerül majd sor.

Nevelős Gábor a Miskolc melletti Arnóton született. Az iskola egyik nyílt napján „beleszeretett” a Jezsuba, ahol ezután nyolc évet töltött. Az akkori igazgató, Ádám János SJ életpéldáján keresztül már akkor megérintette Isten szeretete, és nagy hatással volt rá a másokért élő ember eszménye is, amelynek elérését iskolája a küldetésének tekinti. Érettségi után a Budapesti Műszaki Egyetemen folytatta tanulmányait, és a

Szent Ignác Jezsuita Szakkollégium hallgatója lett. Itt tapasztalta meg, mit jelent egy közösségben felelősséget vállalni másokért. Egy évet töltött az akkor még működő Reneszánsz Tanulmányi Házban. Diplomamunkáját a napenergia hasznosításának lehetőségeiről írta. 2011-ben belépett a Jézus Társaságába. A noviciátust Budapesten végezte, Münchenben filozófiát tanult, azután a magisztérium időszaka következett Marosvásárhelyen, majd teológiai tanulmányok Rómában.

András Attila SJ hosszan sorolta Nevelős Gábor erényeit: lelkiismeretes, fegyelmezett, precíz, nagylelkű, imádságos, megfontolt, őszinte és párbeszédész. A hit embere, intenzíven éli kapcsolatát az Úrral, és erről tanúbizonyságot tesz. Jámborság és istenfélelem jellemzi, segítőkész és nagyvonalú, akár ismeretlenekre is szívesen szán időt. Mindig megőrzi a kellően tiszteletteljes hangnemet, kezdeményezi a konfliktusok megbeszélését, realista, néha finom iróniával fogalmaz, de soha nem tapintatlanul. Önmagával szemben szigorú, mások iránt nagylelkű. Humoros és gondoskodó ember, rendtársait nagy tisztelettel szólítja meg. Kedvenc kutatási területe a teremtésvédelem. A természetben Istent ajándékként látja meg, s áldozatokat hoz azért, hogy a világ tisztább, igazságosabb, élhetőbb legyen.

Nevelős Gábor a napenergia szakértője, ugyanakkor „tudja, hogy valódi energiáinkat nem a naptól kapjuk, hanem a mi igazi napunktól, Jézus Krisztustól. Ő tölti fel lemerült lelki akkumulátorainkat” – kapcsolódott szentbeszédében a provinciális szavaihoz Tertyák Csaba érsek. Majd egy kérdéssel folytatta: „Milyen az az Isten, aki eléri, hogy valaki életre szóló döntést hozzon mellette, miközben sokan mások – akár a GPS – folyton újratervezik az életüket, és nincs határozott irány, amely felé haladnának?”

A főpásztor később Szent Pált idézte, akiben Isten gondoskodó szeretetét megtapasztalva fellobbant a vizontszeretet lángja, s a damaszuszi úton a keresztények üldözőjéből Krisztus egyik legodaadóbb híve lett. „Kedves Gábor testvérem, tudom, hogy téged is megragadtak ezek a szavak, mert téged is rabul ejtett Krisztus szeretete. Mérnök vagy. Értesz a számok nyelvén, ismered a fizikai törvényszerűségeket. Biztos vagyok abban, hogy akár itt és most egyszerű előadást tudnál tartani nekünk a szakításiálláság mibenlétéről. Ami érvényes a fizikára, az a lelki folyamatokra is áll. Ma az Úrhoz fűződő barátságod végérvényessé válik, s többé senki és semmi nem szakíthat el Krisztus szeretetétől.”

„Jelmondatod szerint válaszd mindennap az életet! Válaszd Krisztust, aki maga az élet, aki meghívott

és a barátjává fogadott! Közben perse azt is tudod, hogy valójában ő volt az, aki kiválasztott téged. Úgy éld meg ezt a barátságot, hogy az ne csak kettőtökről szóljon! Hívj meg ebbe másokat is, mindenkit, akivel kapcsolatba kerülsz! Olyanokat is, akik még nem ismerik őt. S olyanokat is, akik elhagyták, de valójában szívesen visszatérnének hozzá, csak félnek, hogy esetleg dorgálást kapnak, vagy felhánytorgatják nekik a múltjukat. Talán nincs emberük, aki szeretettel megszólítaná és befogadná őket” – kötötte a szentelendő lelkére Tertyák Csaba.

A szentelés szertartása után András Attila SJ elmondta a résztvevőknek: a mise előtt arról beszélgettek a főpásztorral, hogy már öt jezsuitát szentelt pappá. Így folytatta: „Miközben Gáborért imádkoztam, volt egy titkos kérésem: hogy a következő években érsek atya legalább még egyszer ennyi jezsuitát szenteljen a magyar rendtartomány számára.” „Nagyon szívesen” – mondta mosolyogva az érsek, mire a provinciális így felelt: „Szaván fogjuk!”

A szertartás végén Nevelős Gábor SJ közvetlen szavakkal mondott köszönetet a szüleinek, családtagjainak, barátainak, rendtársainak és mindenkinek, aki elkísérte a szentelésig vezető úton. A záróáldás előtt Sajgó Szabolcs SJ felidézett két, a papszenteléshez kötődő szokást, melyeket ez alkalommal Gábor is követett: odaadta édesanyjának azt a szólfalujá asszonyai által készített – az arnóti templomot ábrázoló – kendőt, amellyel a szentelés után letörölték a kezéről a krizmát. „A kendőt a szokásnak megfelelően az anya magával viszi majd a sírba, hogy odaát felmutassa Szent Péternek” – fakasztotta mosolyra a jelenlévőket Sajgó Szabolcs. Az édesapa pedig, mint az igazságosság és irgalom hordozója, azt a stólat fogja megkapni, amellyel az újonnan szentelt pap az első gyóntatását végzi.

A szentelés után a résztvevők agapéval köszöntötték az új papot, aki első miséjét mássnap, május 21-én délelőtt mutatta be a miskolci Isteni Ige-templomban.

Forrás és fotó: Jezsuita.hu

Pedagógusok a szeretet civilizációjáért

Átadták az oktató-nevelő munkát elismerő Kunszt József-díjat Kalocsán

(Folytatás az 1. oldalról)

Bábel Balázs utalt a jelen problémáira. „Az iskolaügy társadalmi problémákkal van körülvéve, e küzdelemben általunk nem vállalható szélsőséges dolgok is felmerülnek. Hangsúlyoznunk kell, hogy megfelelő módon kell küzdeni a pedagógusok jogaiért, és bizonyos megnyilvánulási formákkal nem vállalhatunk közösséget, mert kötelez hivatásunk, a pedagógia értékörző feladata. Öröm és remény, de félelem és aggodás is van bennünk, ha a jövő felé tekintünk. Azok a fiatalok, akiket iskoláinkban nevelünk, várhatóan megfogják érní a 22. századot. Egy olyan

fejlődésben kell megtalálni útjukat, melyben féltő, hogy a mesterséges intelligencia dominanciája veszélyezteti a személyes kapcsolatokat, melyek hiányában elembertelenedik a világ. Remény a pedagógusainkban és az iskoláinkban van, hogy oktató-nevelő munkájukkal a személyes kapcsolatokat erősítik, és ők azok, akik a szeretet civilizációját tudják építeni.”

Az ünnepi alkalom szónoka Tóth Tamás pápai káplán, címzetes apát, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia titkára volt. Először is köszönetet mondott az egybegyűlteknek oktató-nevelő munkájuk minden napjaiért: „Őket ünnepejük ma.” Mint az MKPK titkára kiemelte, a fe-

lősséget, kihívást, amit az Egyház mint fenntartó számára jelent az, hogy kétszeresére növekedett a katolikus iskolahálózat. Tóth Tamás a pápalátogatás hatása alatt gondolatait Ferenc pápa és az ifjúság találkozási köré építette. „Különleges helyet kapott a látogatás programjában a fiatalokkal való találkozó. Öröm, hogy a Papp László Sportaréna kicsinek bizonyult, 11 ezer fiatal töltötte meg, de még több ezer szeretett volna résztvevő lenni.”

Tóth Tamás szerint a Szentatya és a fiatalok rendkívül gyorsan egymásra hangolódtak, a pápa gondolatai megmozgatták őket, s ezek a gondolatok a pedagógusoknak is szólnak. Így foglalta össze: „Hogyan lehetünk nyertesek az életben? Tűzz ki magas célokat, és edd, Jézussal párbeszédben! Mindenben megvan a tehetség, figyelemmel, sokszor megfeszített munkával bontakoztatható ki. Ebben kell nekünk, nevelőknek segítenünk.” Az istenképmás mivoltában rejlik az emberben lévő jó, melyet felszínre hozva jobba tehető a világ. Ennek szolgálatára biztatta a pedagógusokat Tóth Tamás.

A tapasztalt, kiváló szakmai felkészültségű, eredményes, a gyermekekkel és a kollégákkal jó kapcsolatot ápoló, példás életű díjazottak a Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye részéről bronz emléklapokat, intézményük fenntartója részéről pedig egyhavi bércet megfelelő pénzzutalmat vehetnek át.

Idén Kalocsa város részéről Fekete Antal, a Bajai Szakképzési Centrum Kalocsai Dózsa György Technikum és Kollégium igazgatója munkáját ismerték el. A díjazottat Filvig Géza polgármester méltatta.

A főegyházmegye területén működő szerzetesi fenntartású katolikus tanintézmények pedagógusai közül Talmácsi József, a kecskeméti Piarista Gimnázium, Kollégium, Általános Iskola és Óvoda gimnáziumi tanára kapta az elismerést, munkáját Mikulás Domonkos intézményvezető méltatta.

A főegyházmegye fenntartásában működő alapfokú katolikus oktatási-nevelési intézmények részéről Keresztes József, a mélykúti Szent Tamás Katolikus Általános Iskola igazgatója munkáját ismerték el, laudációját Vojnics-Rogics Antalné intézményvezető-helyettes mondta.

Bollerné Kiss Márta, a kecskeméti Szent Imre Katolikus Óvoda és Általános Iskola intézményvezető-helyettese munkáját is díjazták, laudációját Papp Zsolt igazgató mondta.

A főegyházmegye fenntartásában működő középfokú katolikus oktatási-nevelési intézmények részéről Pap Andrea, a kiskunhalasi II. Rákóczi Ferenc Katolikus Gimnázium és Technikum tanára vehette át az elismerést. A díjazott munkáját Téglás László igazgató méltatta.

Az ünnepségen közreműködtek a kecskeméti Szent Imre Katolikus Óvoda és Általános Iskola növendékei. Felkészítő tanáruk Lukácsné Haránt Eszter néptáncoktató és Magyariné Oltványi Katalin énektanár voltak.

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

Kunszt József-díj

Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek 2001-ben, az érsekség alapításának millenniuma alkalmából hozta létre a díjat, néhai elődje, a közművelődésért és a kultúráért sokat tevő Kunszt József (1790–1866) kalocsai érsek emlékére, aki az oktatást tartotta a legfontosabb nemzetnevelő feladatnak. Ennek jegyében a város arculatát jelentősen meghatározó intézményeket telepített Kalocsára.

Legyünk a béke hírnökei!

Püspöki szentmise a mátészalkai fatimai engesztelő imaest alkalmával

Május 13-án, a Fatimai Boldogság Szűz Mária ünnepén megkezdődtek a fatimai engesztelő imaestek a mátészalkai Szűz Mária Szeplőtelen Szíve templomban, valamint a nyíregyházi Fatimai Szűzanya-templomban. Az imaalkalmakat októberig minden hónap 13. napján tartják. Mátészalkán Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspök, Nyíregyházán pedig Kiss Tibor nyírtelki plébános nyitotta meg a sorozatot.

Ezek az imaesteken nemcsak az egyház-község hívei, hanem a környező települések közösségei, lelkipásztorai is együtt kérik a Szűzanya közbenjárását életükre, családjukra, hazájukra, a békére.

A harmincéves Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye mátészalka-ráczkerti egyházközségében a fatimai engesztelő imaest története egy közel harminc évvel ezelőtti eseményre vezethető vissza: az 1947-ben készített fatimai Mária-kegyszobor másolata már többször is körbejárta a világot; a volt szocialista országokba 1994-ben jutott el először: tavasszal Szlovákiában fogadhatták a hívek százezrei, majd hazánkba érkezett. Az 1994-es fatimai gyermekzarándoklaton százhusz magyar fia-

tal vett részt, ők hozták el a szobrot Seregély István akkori egri érsek vezetésével. A vándorszobrot június 11-i megérkezéséig október 13-ig számos magyar településre elvitték, köztük Mátészalkára is. Fogadása után ennek emlékére Fatimai Szűzanya-szobrot helyeztek el a város ráczkerti templomában, majd az akkori plébános, Miklós Dezső megszervezte és rendezte az engesztelő imaesteket.

A mátészalkai 18 órától 21.30-ig tartó engesztelő alkalmakat Heidelsperger István püspöki helynök, helyi plébános vezeti.

Az idei nyitó imaesten Palánki Ferenc püspök bekapcsolódott a rózsafüzér-imádságba, és együtt fohászolt a hívekkel a békéért, majd szentmisét mutatott be.

A Szűzanya nekünk is azt mondja, mint 1917-ben a fatimai gyermekeknek: imádkozunk, hogy minél előbb béke legyen az emberek szívében – fogalmazta meg bevezetőjében a szentmise szándékát a főpásztor.

Homíliájában rámutatott: a békeesség az ember szívében ott kell hogy legyen, mert ha nincs ott, akkor nem tudja szolgálni Isten országának eljövételét, a szeretet birodalmának teljességét, terjedését, nem tudja megélni a többi emberrel sem a békét. Néha szeretnénk bosszút állni a másikon, sokszor bennünk van ez az indulat, de Jézus szelíden figyelmeztet: békében kell élnünk. Ehhez pedig kell a Szentlélek segítsége.

A szentmise végén Heidelsperger István köszönetet mondott a főpásztornak, a lelkipásztoroknak és a híveknek a közös imádkozásért, majd invitálta a jelenlévőket a következő, június 13-i fatimai engesztelő imaestre.

Forrás és fotó:
Debrecen-Nyíregyházi
Egyházmegye

Mindannyiunk öröme és feladata

Először ünnepeltek görögkatolikus papszentelést Szegeden

Május 18-án Kocsis Fülöp hajdúdorogi érsek-metropolita görögkatolikus áldozópappá szentelte Veres Zoltán diakónust a szegedi Havas Boldogasszony-templomban.

Veres Zoltán diakónus 2022 óta segíti Szaplonczay Miklós szegedi parókus munkáját. Mennybemenetel napján érkezett el az egyik legszebb nap hivatásában: pappá szentelése.

De nem csak az ő életében volt ez különleges nap, hiszen először ünnepeltek görögkatolikus papszentelést Szegeden. Mivel a Szent Rozália-kápolna kicsi lett volna, a görögkatolikus közösséggel szoros baráti viszonyt ápoló alsóvárosi ferencesek templomában tartották a papszentelést.

„Ma új örömhirdető jelenik meg a családjukban, aki – görögkatolikus papként – elsősorban nem magyaráz, hanem ünnepeket vezet, nemcsak tanít, hanem megénekeltet, és saját hitéről úgy tesz tanúságot, hogy abban ő is, családja is, a rábízott közösség is hitében megerősödjön” – mondta beszédében Kocsis Fülöp metropolita.

„A papság szentsége nem jutalom, hanem erő. Arra méltóvá lenni senki nem tud, hanem az arra kiválasztottakat a Szentlélek ereje teszi erre képessé. Minél inkább átéli valaki ennek a magasztos hivatásnak a rendkívüliségét, minél inkább érzi magát méltatlannak a meghívásra, képtelennek az emberfeletti szolgálatra, annál több lehetőség jut a Léleknek a munkálkodására” – fogalmazott az érsek.

Rámutatott: „A pap nemcsak tanító, nemcsak karvezető, hanem Alter Christusként ugyanazt éli meg, mint amit az Egyház. Személye és lényé sugározza a Szentháromság meghívó szeretetét, Krisztus Urunk megváltásának örömét, a Szentlélek minden hívó életét átalakító erejét.”

A szentelést követően Szaplonczay Miklós parókus méltatta Zoltán atya eddigi szolgálát. Az újszentelt hálát adott a Mindenható-

nak, és kifejezte köszönetét Kocsis Fülöpnek, a családjának, a feleségének és a szüleinek, a végigkísértek a papságig vezető úton. Kifejezte háláját, hogy korábbi szolgálati helyeiről is sokan eljöttek a szentelésre; Miskolcra, Hajdúdorogra, Nyíregyházára, Máriapócsról, Létavértesről, Budapestről és a Felvidékről is érkeztek hívek.

A szertartás végén Zoltán atya az előző napi virrasztáson megszentelt olajjal miroválást végzett. Veres Zoltán ezentúl káplánként szolgál a szegedi parókián.

Király András
Fotó: Hajdúdorogi Főegyházmegye

A BIBLIA ÜZENETE

A hitünk pecsétje

1Kor 12,3b–7.12–13

Hitünk nem szavakból áll: lényege az Istennel való kapcsolat. Ez a kapcsolat mégis szavakban, bensőnk feltáró, kapcsolatot építő szavak által épül. A hitet meg kell vallani, ki kell fejezni, szavakat kell találni arra, amire nincs és nem is lehet tökéletes szó. Ezért a hitvallás szavait a Szentlélek adja, illetve a hívők közössége, az Egyház tanítja meg nekünk. S ha egyszer szavakat találtunk rá, ez a hit lassan az életünket is átjárja, alakítja, irányba állítja.

Pünkösöd napján ezek a tapasztalatok szólnak meg a szentlecke soraiban, amelyet Pál apostolnak a korintusiakhoz írt első leveléből veszünk. Három rövid bekezdés, a titok háromféle megközelítése. Először is a Szentléleknek köszönhetjük a hitünket, azt, hogy képesek vagyunk és akarunk is Jézushoz tartozni. „Senki sem mondhatja magát: »Jézus az Úr!«, csak a Szentlélek által.” Másodszor arról van szó, hogy a Szentlélek képessé tesz az egymásért élt életre: „A Lélek ajándékait mindenki azért kapja, hogy használjon vele.” Harmadszor újra a közösség tapasztalata szólal meg, az öröm afelett, milyen sokféle embert fog össze a Lélek egyetlen testben, az Egyház közösségében. „Mi mindnyájan egy Lélekben egy testté lettünk kereszttségünk által.”

Vajon miért ír minderről Pál apostol, mit akar mondani ezzel? A korintusiak alaposan összekülönböztek egymással, s később magával Pállal is. A viták egyik témája éppen az volt, milyen a helyes vallásosság, miről lehet felismerni, hogy valakiben a Szentlélek működik. Pál elismeri a sokféle ajándékot, de próba-

kónek, a hitelesség pecsétjének az egymás iránti szeretetet látja. Erről ír majd a levél következő, 13. fejezetében. Amikor tehát feszültséget tapasztal, nem mond le a hit igazságáról, nem vonja kétségbe, hogy a Szentlélek működik, de arra is rámutat, hogy a Lélek gyümölcse a szeretet. Szavaiban bizonyára visszacseng a felnőtt hívek kereszttségének emléke is: egységet és szeretetet tapasztaltak meg, „akár zsidók, akár pogányok, akár szabadok, akár rabszolgák” voltak azelőtt.

Amikor pünkösödöt ünneplünk, Krisztus Lelkének kiáradását, úgy gondolom, ez a két irány számunkra is fontos. Az első, hogy ne adjuk fel hitünk természetfeletti igazságát, higgyünk a Szentlélek munkálkodásában. Az imádság nem csak elcsendesedés, a szentségek nem csak közösségi alkalmak, az egyház nem csak egy világméretű egyesület. A hit nem csupán tapasztalat, bár mindig társul hozzá valamilyen megtapasztalás. A másik, hogy vegyük számba azokat a jeleket, amelyek a mi közösségeinket is elvonnak. Hogyan valósul meg bennük a befogadás, a gyengék, a szegények, az idősek felkarolása, hogyan él bennük az apostoli bátorság és tettekéesség? Mit tehetünk mi magunk is azért, hogy ne elfojtsuk, hanem szárnyalni segítsük embertestvéreinket?

Amire Istennel együtt tekintünk, az növekedni kezd. A nekünk adott Lélek kiált Istennel, kiált értünk és egymásért is: fedezd fel, amit Isten benned és általad művel!

Martos Levente Balázs püspök

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

A Szent Liturgiáról (126.)

Bizonyára minden közösség életében jelentős esemény a harangszentelés. Nem mindennapi dolog ugyanis, hogy új haranggal tud gyarapodni egy templom. Éppen ezért nem lehet csodálkozni azon, hogy a szerkesztő elírása szerint „csak püspöki engedéllyel végezhető” a harangszentelés. Mindenestre a látványos eseményhez látványos szertartás társul.

A szentelés menetének leírása ezzel kezdődik: „az új harang úgy helyezendő el, hogy belül is megszentelhető legyen”. A gyakorlatban ez úgy szokott kinézni, hogy a templom bejárata előtt „bakra” helyezik. Maga a szertartás a papi kezdőáldás után a „szokásos kezdet” elnevezésű imafüzérral veszi kezdetét. Majd ezt követi három zsolttár, mégpedig a Zsolttárak könyvének utolsó három, allelujás zsolttára. A jelentős eseményen bizony ilendő is az örvendezés!

Utána következnek a nagy ekténia, amelybe – ebben az esetben – négy külön könyörgés illeszkedik be. Az elsőben a pap egyszerűen csak azt kéri, hogy az Úr „szent nevének dicsőségére áldja meg a harangot”. A második már a harang funkcióját is jelzi: akik éjjel vagy nappal hallják „hangjának zengését”, imádságra buzduljanak. A harmadik kérés már egyetemessé válik: „hogy e harang megkondulására csillapuljon és szünjék meg” minden vihar. Végül a negyedik kérés befelé irányul: a harang szava segítsen a kísértések legyőzésében, illetve az Úr parancsainak teljesítésében.

Az ezt követő 28. zsolttár Istent a természet Uraként állítja az imádkozók szeme elé, hatalmas hangja betölti a min-

„Az áldozópap négy oldalról szenteltvízzel hinti meg, majd ezután megkeni a harangot a szentelt olajjal

denséget. Ez hangol rá a tulajdonképpeni áldó imádságra. Ez az ima gyakorlatilag azt a négy témát járja körül és bővíti ki, amely a könyörgésekben is szerepelt. Ámde bőséges bibliai megalapozás is ad hozzá. Bevezetésként utal arra a két ezüstből vert két harsonára, amit Mózesnek kellett készíttetnie, hogy jelezze velük az áldozat bemutatásának idejét. Utal a trombitákra is, amelyek hangjára az ellenséges támadásra lehetett felkészülni. Végül arról is szól, hogy Isten az „érzékenlen anyag által is” – mint amilyen Mózes vesszeje volt, illetve a rézkigyó a pusztában – „dicső dolgokat” tud végbevenni. Ezért szükséges a

harang megszentelése, hogy általa az emberek is megszentelődjenek.

A békességi áldás után még folytatja a pap az imádságot; igaz, az előírás szerint ez csendben történik, csak az utolsó mondata hangos. Tartalma ennek is ugyanaz, mint az előző, mert a „láthatatlan ellenséges erők” ellen, illetve a különböző „égiháborúk” ellen kér oltalmazást a hívek számára. Itt is figyelemre méltó a bibliai megalapozás, amit a bizánci Egyház liturgiája annyira szeret: azt idézi fel, hogy Jerikó falai hogyan omlottak le a harsonazengésre.

Az ima után következnek a tényleges szentelés: „az áldozópap négy oldalról szenteltvízzel hinti meg a harangot”. Ám még nincs vége a szertartásnak, mert „ezután megkeni a harangot a szentelt olajjal e szavak kíséretében: „A Szentháromság dicsőségére. Alleluja. Alleluja.” A két utolsó ének pedig ismét a külső és belső ellenségek elleni védelmezésről szól, ami a harang által történik.

Ivancsó István

MÁJUS 28., PÜNKÖSDVASÁRNAP (Emil, Bod, Csanád) – Vigília mise: Ter 11,1–9 (A helyet, ahol az Úr összehavarta az egész föld nyelvét, Babelnek nevezik.) vagy Kiv 19,3–8a.16–20b (Az Úr leszállt a Sinai-hegyre, az egész nép előtt.) vagy Ez 37,1–14 (Ti, kiszáradt csontvázak, éltető leheletet adok belétek, és megelevenedtek.) vagy Joel 3,1–5 (Még a szolgálókra is kiírasztom lelkeket azokban a napokban.) – Róm 8,22–27 (A Szentlélek könyörög bennünk, emberi szóval ki nem fejezhető fohászkodással.) – Jn 7,37–39 (Az élő víz folyama a Szentlélek!) – Ünnepi mise: ApCsel 2,1–11 (Mindannyiukat eltöltötte a Szentlélek, és nyelveken kezdtek beszélni.) – 1Kor 12,3b–7.12–13 (Mi mindannyian egy Lélekben egy testté lettünk kereszttségünk által.) – Jn 20,19–23 (Amint engem küldött az Atya, úgy küldlek én is titeket. Vegyétek a Szentleket!) – Énekrend: Ho 98 – EE 567, 418, Ho 98 – EE 128, Ho 127 – EE 570, Ho 102 – EE 124.

MÁJUS 29., HÉTFŐ – Boldogságos Szűz Mária, az Egyház anyja emléknapja (Évközi 8. hét, Szent VI. Pál pápa, Magdolna, Teodózia) – Ter 3,9–15.20 v. ApCsel 1,12–14 – Jn 19,25–27 – Zsolozsma: IV. zsolttárhét.

PÁRBESZÉD A LITURGIÁRÓL

A Szentlélek egyesítő ereje

Magyarul áldozásnak mondjuk, amikor részese-dünk Krisztus szentségi testében és vérében. Ennek eredeti, latin elnevezése *communio*: egyesülés, közösségre lépés, egység a föld természetét megadó és a bennünket az élet kenyérével tápláló, teremtő Istennel, továbbá társainkkal, akikkel a hitben és a kenyértörésben osztozunk.

A covid-járvány idején, amikor sokan csak online kapcsolódhattak a liturgiához, számos lekipásztör buzdított a lelki áldozásra. Az Egyház tanítói Szent Pál és Szent Ágoston óta figyelmeztetnek arra, hogy az eucharisztikus kenyér és bor szentségi vétele (*communio sacramentalis*) feltételezi, hogy teljes közösségben vagyunk Krisztus egyházi tes-

tével (*communio ecclesialis*), és a szentség vételére lelkileg is felkészülünk (*communio spiritualis*). Fontos, hogy Krisztus testének és vérének vétele ne váljon rutinná, hanem mindig tudatosan, imádságos és a Szentlélekre nyitott lélekkel történjék.

A szentségek célja nem más, mint a szentháromság közösségben való részesítés. Isten úgy akarja, hogy igaz és örökké tartó közösségre lép-jünk vele. Ezért a lelki áldozás és a szentségi részesedés az Eucharisziában mindig *communio spiritualis*: egyesülés, amit nem mi, hanem a *Spiritus*, vagyis Isten Szentleke hoz létre. Ő az, aki osztozik velünk, és részesít bennünket a Szentháromság oszthatatlan közösségében. E részesedés

korán a legfontosabb nem az, amit mi magunk teszünk. Sokkal inkább az, hogy – a liturgikus üdvözlés szavai szerint – megnyíljunk a Szentlélek egyesítő ereje előtt.

Ne csüggedjünk, és ne essünk kétségbe, ha úgy érezzük, nem tudjuk, mit tegyünk érte! Pál apostol példáját követve bízzuk rá magunkat a Lélek munkájára. Hiszen „akik a Lélek zsenegét kapták, mi magunk is sóhajtozunk, és várva várjuk a fogadott fiúságot, testünk megváltását. (...) A Lélek is erőtlenségünk segítségére siet. Mert nem tudjuk, hogy valójában mit is kell kérnünk, de maga a Lélek esedezik értünk szavakba nem foglalható sóhajtozással” (Róm 8,23.26).

Gérecz Imre OSB

A HÉT SZENTJE

Szent Urszula Maria Ledóchowska

Május 29.

Édesapja Antonio Halka-Ledóchowska gróf, akinek ősei Észak-Lengyelországból származtak, édesanyja pedig Josephina Salis Zizers, svájci származású grófnő volt. A későbbi Urszula volt az ötödik a család tíz gyermeke közül, a kereszttségben a Julia Maria nevet kapta. Sankt Pöltenben az angolkissasszonyoknál tanult, majd a családdal együtt a Krakó közelében található Lipnica Muronában költözött. Édesapja 1885-ben himlőben meghalt, ettől kezdve apai nagybátyja, Mieczysław Halka Ledóchowski bíboros volt a gyerekek gondviselője.

Julia Maria 1886-ban belépett a krakkói orsolyitákhoz – ekkor vette fel az Urszula nevet. 1889-ben tett fogadalmat. Tanítani kezdett, emellett idős hölgyek számára otthon alapított. 1904-ben házfőnökné választották. A krakkói egyetemen tanuló lányok számára kollégiumot hozott létre – ez akkoriban egészen egyedül volt. A diáklányoknak megalapította a Mária Lányai Társaságot.

1907-ben Konstantin Budkiewicz, a szentpétervári Szent Katalin-templom plébánosa meghívta Szentpétervárra, és rábízta a lengyel származású fiatalok otthonul szolgáló Szent Katalin Házat. Mivel a cári Oroszországban a katolikus intézmények működését tiltották, Urszula Maria civil ruhában dolgozott. Az üldözés ellenére titokban orsolyita rendházat hozott létre a városban. A katolikusok elnyomása egyre fokozódott, ezért 1909-ben átköltöz-

zött Sortavalába, az orosz fennhatóság alatt lévő Finnországba. Itt szintén rendházat alapított, valamint életre hívott egy idősotthont és egy erdei iskolát is. Hogy az egyház tanítását megismertesse az egyszerű emberekkel, kiadta finn nyelven a katekizmust. Érdeklődve fordult a helyi népi vallásosság felé, lejegyezte és németre fordította a zömmében protestáns finn halászok imádságait és dalait.

1914-ben, a világháború kitörése után, mivel osztrák állampolgár volt, az orosz hatóságok kiuta-

sították az országból. Stockholmba ment, ahol öregotthont, nyelviskolát és gazdasszonyképzőt nyitott, valamint megalapította a *Solglimstar* című svéd katolikus lapot, amely az 1990-es évekig létezett. 1917-ben áttelepült Dániába, Aalborgba, hogy a menekült lengyeleket segítse. 1919-ben visszatért Lengyelországba. Vele tartott negyven nővér, akik a munkatársai voltak. Pápai engedéllyel Pniewyben egy független kolostorba költöztek – ez lett a Haldokló Jézus Szívéről Nevezett Nővérek Kongregációjának első háza. A rend karizmája a szegény gyermekek oktatására, az idősek és kisgyermek gondozására szól. Lengyelországban szürke orsolyitáknak, Olaszországban pedig lengyel nővéreknek nevezik őket. Urszula Maria 1928-ban Rómába költözött, és az ott megalapított rendi központból vezette a közösséget haláláig.

L. K.

A hét liturgiája

A év

nú, Tünde, Pamela, Kund) – Iz 52,13–53,12 vagy Zsid 10,11–23 – Lk 22,14–20.
JÚNIUS 2., PÉNTEK – Szent Marcellinus és Szent Péter vértanúk emléknapja (Kármén) – Sir 44,1.9–13 – Mk 11,11–26.
JÚNIUS 3., SZOMBAT – Lwanga Szent Károly és társai ugandai vértanúk emléknapja (Klotild) – Sir 51,17–27 – Mk 11,27–33.
JÚNIUS 4., SZENTHÁROMSÁG VASÁRNAPJA (Évközi 9. vasárnap, Quirinus, Bulcsú, Kerény) – Kiv 34,4b–6.8–9 (Az Úr irgalmas és könyörülő Isten.) – 2Kor 13,11–13 (A nekünk ajándékozott Szentlélek által kiáradt szívünkbe az Isten szeretete.) – Jn 3,16–18 (A Szentháromság: Atya, Fiú, Szentlélek.) – Énekrend: Ho 105 – EE 572, 418, Ho 105 – EE 131, Ho 109 – EE 574, Ho 274 – EE 361.

MÁJUS 30., KEDD – Szent István király ereklyéinek átvitele emléknapja (Janka, Nándor, Zsanett) – Sir 35,1–15 – Mk 10,28–31.
MÁJUS 31., SZERDA (Angéla, Petronella) – Sir 36,1–2a.5–6.13–19 – Mk 10,32–45.
JÚNIUS 1., CSÜTÖRTÖK – A MI URUNK, JÉZUS KRISZTUS, AZ ÖRÖK FŐPAP ÜNNEPE (Szent Jusztinusz vértanú)

Az egységet nem építjük, hanem felismerjük

Az ökumenéről a tavaszi Nagymarosi Ifjúsági Találkozón

(Folytatás az 1. oldalról)

Hangsúlyozta, a Szentlélek nem úgy gyógyítja a megosztottságot, összezavarodottságot, hogy „összemos” minket, hanem minden különbözőség ellenére és azzal együtt hozza létre az egységet.

Ennek megfelelően a nagymarosi találkozó ötvenéves történetében elsőként hívtak református lelkészt előadónak, és délután olyan házaspárt kértek meg tanúságtételre, akik különbözőségük ellenére mégis megélik az egységet.

Kerényi Lajos atya hozzátette, ötven éve jár ide, Hor-

„Isten országa egy olyan különleges szervezett, ahol helyed van, bárhol vagy itt, megfáradva, méltatlanságérzéssel vagy lendülettel. Ez a nap főleg arról szól, hogy találkozzatok egymással, minél többet beszéljess olyan emberrel, akivel nem ülnél le beszélgetni másként – biztatott. – Lehet, hogy Istennek van egy mondata a számokra általa.”

Egy történettel támasztotta alá, hogy az egységet nem nekünk kell építeni, hanem elsősorban Krisztus építi. Miután Jézus főpapi imájából olvasott fel, így fogalmazta meg, hogyan tudunk tökéletesen

Járay Márton a benne irányt változtató beszélgetésükre.

Más jellegű ajándékok is törésvonalat jelenthetnek. A fiatal lelkész átélte, hogy ő finoman, főnöke keményebben közelít az emberekhez, ami először problémát jelentett neki. Később belátta, hogy mindkettőre szükség van. Egy olyan fiatal, aki hajléktalan-szállóról érkezett és black metált hallgatott, a finomabb hang által tudott kapcsolódni a keresztény közösséghez, de akkor tudott igazán megváltozni, amikor a keményebb hang kimondta számára: „Az a bajod, hogy bűnös vagy, és meg kéne térned.”

Miután kifejtette a törésvonalakat és azok feloldásait, megkérte a közönséget, gondoljanak valakire magukban, akivel nehéz együtt lenni Krisztus testében, és vigyék Krisztus elé!

Beszéde végén arra hívott, mint ahogy a tanítványok felé tekintettek a mennybemenetel után, figyeljünk mi is felé. Kapcsolódásra lettünk hívva, de ma mégis sokszor azt tapasztaljuk, ha beállunk egy csapatba, az elválaszt másoktól. „Meg lesztek hívva ezer zászló alá, ügyeket kell képviselnetek, keresztényként is megmondják, hova állj. De

egyek lenni: „Ha mindenki egygyel közelebb lép Krisztushoz, akkor leszünk közelebb

váth Istvánnal, Betonnal, azaz Balázs Béla püspök atyával és a fiatalabbakkal alapították meg a találkozókat elsőként Kismaroson. A nehéz időkben hősiességre volt szükség, még a szülők és a nagyszülők részéről is, akik elengedték a gyermekeiket.

Dobszay Benedek és Brückner Ákos Előd OCist atya mutatta be az ünnepeltet. Megköszönték Marton Zsolt püspök atya 25 éves papi szolgálatát, aki 15 éve aktív résztvevője a stábnak. A váci megyéspüspök elmondta, 2007-ben Ákos atya által került az előadók közé, majd a stádba. „Lelki házigazdaként a szívemben hordozlak titeket, fontosak vagytok” – hangsúlyozta. A nap folyamán Dobszay Benedek köszöntötte azt az atyát is, akinél elsőoldozó volt, és aki később a technikai háttérben zajló szolgálatokba beavatta: az aranymisés Kemenes Gábort.

Az alkalom fő előadója Járay Márton református lelkész, mentálhigiénés szakember, a SOTE oktatója és háromgyerekes édesapa tíz évig dolgozott egyetemi misszióban. Egy jeruzsálemi nemzetközi diákszövetségben szerzett tapasztalatokat arról, milyen az, amikor különböző néphez tartozó, vallású és felekezettű emberek élnek békében együtt.

Az orosz-ukrán háború kitörésekor a két felet képviselő titkárok együtt imádkoztak a háború végeért, a békéért.

A főelőadó elmondta, „kétfele ökumenizmust ismerlek: az egyik, amikor állunk egymás mellett evangélikus, református és katolikus kolléga. Igazából úgy kellene köszönnünk egymásnak: „Erőltessék a békességet!” Ellenben amikor nem egységet akarunk teremteni, hanem érzékeljük egymásban a bennünk munkálkodó Krisztust, az nagyon mély egységbe hoz minket – tette hozzá.

egymáshoz” – majd hozzátette: Egyházunkat nagy kihívások elé állítják a különböző törések, töréspontok. Ezeket a továbbiakban történeteken keresztül magyarázta el a hallgatóknak, de mindegyiknél rámutatott arra: ezeket mind lehet ajándéknak, áldásnak tekinteni.

Egy ismerősével egy nemzetközi találkozó dícsőítésén európai, kimért módon imádkoztak, mellettük egy afrikai pünkösdi asszony leomlott, zokogott, és dícsőítette Istent – mondta ma is elrészénélve a lelkész. – Az ő dícsőítése engem vitt közelebb Krisztushoz – vonta le a következtetést. De ugyanígy egy másik korosztály is kihívást jelenthet, ami a liturgikus zene területén is mutatkozhat. Mi köze Jézusnak az elektromos gitárhoz? – rökönnyöhetnek meg sokan. A lelkész sem kedvelt egy vontatottabb református éneket, azonban amikor megtudta, mit jelent egy idősebb ismerősének, feloldódott benne ez az érzés. Az idősebb ember elmondta neki: ez az ének arra emlékezteti őt, amikor a kommunizmus idején ott voltak a templomban, és tudták, ki figyeli meg őket. „Amikor ezt énekelem, Isten megtartó kegyelme jut az eszembe” – emlékezett vissza

figyeli Krisztusra, mindig hall meg, ő mire hív: ha két út van, ő lehet, hogy egy harmadikra hív!” – figyelmeztetett.

Az előadást követő szentegimádást az imperfectum együttes vezette evangéliumi részekkel és énekekkel.

A fakultációk során a plébánia kertjében lehetett beszélgetni Járay Mártonnal, a Kálváriadombon Fülöp Ákos, Brückner Ákos atyákkal. A templomban Kerényi Lajos atya tartott előadást. Első alkalommal szerveztek közbenjáró imát dícsőítő szentegimádással a Szent Márton-házban. *Útjelző* címen a Sapientia főiskolások tartottak hivatás-tisztázó programokat, a „Kérdezd a kispapot” keretében pedig az esztergomi szeminárium papnövendékeivel lehetett beszélgetni. Idén a református templom is új helyszínt adott a fakultációnak: a benne elhelyezett imádságok segítettek az elmélyülést. Az Oázis meghallgató szolgálat azokat várta, akik kiöntenék a szívüket valakinek.

Eberlein Éva és férje, Csaba a különbségeik megéléséről tettek tanúságot. „Nagyon jó, hogy vannak különbségeink, mert kiegészítjük egymást. Gazdagít, hogy különbözőek vagyunk, és nem kell megjavítani a másikat.”

A különbségekkel ugyanakkor az a nagy nehézség, hogy ki kell lépni a kényelmi zónámból, el kell engednem a saját gondolkodásmódomat, igazamat, elképzelésemet. De ez nem veszteség, ettől nem vagyok kevesebb – tette hozzá Éva.

A szentmise kezdetén, a koncelebráló atyák, köztük Fábry Kornél, Tokodi László és Dull Géza bevonulása után Dobszay Benedek köszöntötte elsőként Fekete Szabolcs Benedeket. A püspöki jelenlét fontosságáról elmondta: „Ők a tanítás átadói, és várjuk tőlük az igaz tanítást.” A Váci Egyházmegye korábbi megyéspüspökét is köszöntötte, hiszen Beer Miklós 80 éves születésnapját ünnepli a napokban. Fülöp Ákos atya telefonon hívta Daxot, aki 75 éves, megköszönve neki a gitáros énekeket és mindazt, amit Nagymarosért tett. A szervezőcsapat egyik kiemelkedő tagját, Brückner Ákost 90. születésnapja és hatvanéves papi évfordulója alkalmából köszöntötték.

Szabolcs atya homíliaja elején egészen közel ment a tömeghez. Felvázolt számukra egy elképzelt párbeszédet, mely Jézus feltámadása után hangozhatott volna el az apostolok és marketinges szakemberek között, hiszen ha lettek volna akkor ilyenek, vélhetően felajánlották volna a szolgálatukat.

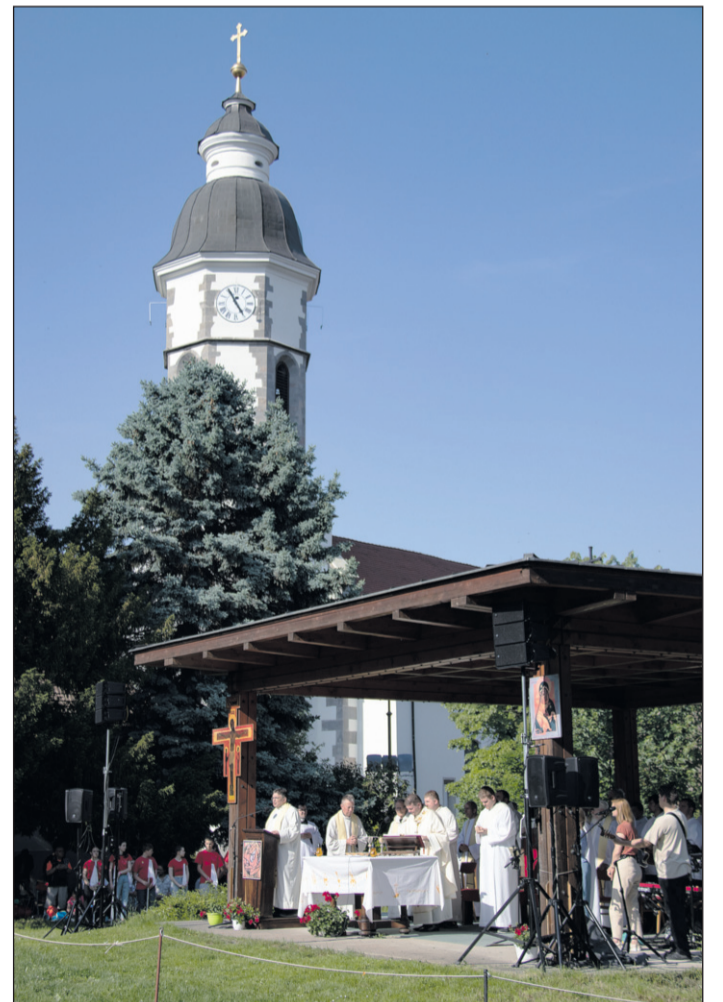
A legbátrabb közülük biztosan feltette volna a kérdést: „Az a mester, aki életében nem tudott magán segíteni, nem tudott leszállni a keresztjáró imát dícsőítő szentegimádással a Szent Márton-házban. *Útjelző* címen a Sapientia főiskolások tartottak hivatás-tisztázó programokat, a „Kérdezd a kispapot” keretében pedig az esztergomi szeminárium papnövendékeivel lehetett beszélgetni. Idén a református templom is új helyszínt adott a fakultációnak: a benne elhelyezett imádságok segítettek az elmélyülést. Az Oázis meghallgató szolgálat azokat várta, akik kiöntenék a szívüket valakinek.

„Az egész világra el akartok menni, és nem tudtok nyelveket?” – tette fel az utolsó kérdést a szakember. Igen! Ekkor a marketinges szakember azt mondja: „Köszönöm, veletek nem dolgozom”. Pünkösdkor azonban minden probléma megoldódott. Az apostolok beszélték a nyelveket, és elmentek az egész világra.

Az Egyház történetében mely időszak volt a felvilágosodás időszeke, amikor támadásoknak voltunk kitéve – folytatta beszédét a püspök. – Megkérdőjelezték az Egyház tanításának igazságát, és Voltaire kijelentette: „Tiporjátok el

Hogy van az, hogy Jézus megváltotta a világot, és a világ mégsem változik, stagnál vagy sokszor lefele megy? – tette fel a kérdést a püspök. Legyünk realisták, Jézus nem megváltoztatta, hanem megváltotta a világot, és ez óriási különbség – szögezte le. – A világ attól változik meg, hogy a megváltott ember együttműködik a Megváltóval.

„Meghívást kaptunk arra, hogy a Megváltóval együttműködve azt az oldalt képviseljük, ahol a jó győz a rossz felett, a fényesség erősebb a sötétségnél. A jó oldalán, a béke oldalán, Krisztus olda-

a gyalázatost!” Az egész Egyházat. Írt egy levelet az egyik barátjának arról, nem ad húsz évet, és a felvilágosodás során, melyet véghezvisznek az egész világon, nem lesz senki, aki higgyen a feltámadottban. „Húsz év múlva az Isten halott” – jelentette ki a levélben. Amikor azonban eltelt a húsz év, napra pontosan meghalt, nem az Isten, hanem Voltaire. Krisztus győzött a világon. Ennek a győzelemnek a jelei ti vagytok – hangsúlyozta Szabolcs püspök.

lán álltok. Az élet győz a halál fölött” – zárta beszédét.

A szentmise végén bevonult a Gyerekmáros hihetetlenül hosszú sorban 310 gyerekkel, akiket állva, énekelve, tapsolva fogadott a tömeg. Elöl a kisebbek, hátul a kamaszodóbbak jöttek. Közel hatvan önkéntes foglalkozott velük. A záróáldás és Mária-ének után christian party tartottak a templomkertben.

Vámosy Erzsébet
Fotó: Pesti Dóra

Amit ma vártál tőlem, azt megtettem

Egyházmegyei zarándoklat Óföldről

Hatodik alkalommal ünnepelték a Szeged-Csanádi Egyházmegye hívei az óföldről indult zarándoklatot a Szűz Mária Keresztények Segítségére erődtemplomnál. Május 20-án Szegedről, Makóról, Földeákról indultak a zarándokok az Alföld egyetlen megmaradt gótikus falusi templomához. Kardos Mihály atyával ünnepelték a szentmisét, felajánlva útjukat az egyházmegyéért, a papságért, közösségeikért.

jánljuk ezt az utat. Mi együtt az egyházmegyéért, a papságért, a közösségeikért ajánljuk fel zarándoklatunkat. Merjünk nyugodtan minél több mindent a szívünkben a Jóisten elé vinni, Ő elbírja. Bátran tárjuk elé mindazt, ami a szívünk mélyén van! Erősítsen bennünket a gondolat, aki zarándokol, kétszeresen imádkozik, a testével és a lelkével is! Testünk a Szentlélek temploma, ahogy mozgunk, használjuk a lábainkat, izmainkat, közben a lelkünkkel imádkozunk, egy belső utat is megteszünk."

Gyönyörű tájon vezetett az alföldi zarándokok útja Óföldről. Földutakon búzatáblák mentén, legelő-

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra való készülék jegyében kezdeményezte hat évvel ezelőtt a Szeged-Csanádi Egyházmegye a

Zarándoklat
Óföldről
Serfőző Levente
püspöki helynök
vezetésével

zarándoklatot. A hívás sokakat elért az egyházmegyéből, mára az egyházmegyéért, papságért, plébániáért, hívekért felajánlott zarándoklattá nőtte ki magát. A covid alatt gyalogos útvonalat kerestek, így ma három irányból, háromféle módon érkeznek a Szűz Mária Keresztények Segítségére-templomhoz a hívek. Algyőről indul az egyik gyalogos csoport, akik 26 kilométert tesznek meg, Makóról Pálfi Zoltán plébános vezetésével gyalog érkeznek 20 kilométert megtéve, Földeákról pedig Laczkó István plébánossal és az imádságot vezető Köllő Sándor ifjúsági lelkésszel 6 kilométert tettek meg, elmélkedésekkel és énekkel.

A szerkesztőség munkatársai Serfőző Levente, püspöki helynök vezette csoporthoz csatlakoztak. A legfiatalabb zarándokok 10-12 évesek voltak, a legidősebb hatvan feletti. A gyerekek öröme a csapattal gyalogolt a Szent Gellért Szeminárium nigériai papnövendéke, Esiobu John Richard, aki jelenleg magyarul tanul, hogy megkezdhesse teológiai tanulmányait.

Algyőn a Szent Anna-templomban gyülekeztünk, hogy Levente atya indító gondolataival és Máté János plébános áldásával kezdjük meg az utat. „Mária hónapjában a közbenjárását kérve indulunk Mária templomához. Mindannyiunkban van egy szándék, amit a Jóisten elé szeretnénk vinni, amiért fel-

adunk hálát egyházmegyénkért és minden ilyen sáros pillanatért, és kérjük, hogy tanuljunk meg megerősödni!” – köszöntötte a helynök a zarándokokat.

Kardos Mihály atya a Szentlelket hívó imával kezdte homíliáját. Emlékeztetett a szentmise evangéliumára, idézte a Szűzanyát: Tegyétek, amit Jézus mond! Ő pedig így biztat: Ne legyen nyugtalan a szívetek, semmiért ne aggódjatok! Higgyetek Istenben, és bennem is higgyetek! Jézus arról beszél az embereknek, hogy a mennyei Atya hazavár bennünket, és amíg a földi életünk tart, sok mindent meg kell tennünk. Jézus nem kér nehéz dolgokat. Azt kéri, úgy bánjunk az emberekkel, ahogy szeretnénk, hogy velünk bánjanak, és úgy szeressük egymást, ahogy Ő szeret minket. Így az emberek rajtunk keresztül megérezhetnék Isten jóságát, szeretetét.

Ugyanakkor Jézus boldoggá akar tenni bennünket itt a földön, s odaát is, Isten örök országában. Ezért van minden parancs, minden tette mögött jóakarata, nevelő szeretete rejtőzik. Jézus elvégezte az Istentől kapott feladatot, kinyilvánította nekünk Isten nevét. Ő az Atya, az édesapánk, akihez gyermeki bizalommal fordulhatunk, aki határtalan szeretettel szeret minket.

Jézus mindent elvégzett, amit rábízta. Milyen jó lenne, ha mi is ezt

harmattól nedves fűben, később aszfalton, majd a mezőn át futott a földút. Az utóbbi napok esőzése felázta a határt, a sár alaposan megnehezítette a gyaloglást. Égetett a nap, a sártól elnehezült cipőkben haladtunk előre.

A településről kiérve csendes gyaloglással folytattuk az utat. Ebből a

tett, mit jelentett számára a Kossuth téri pápai misén szolgálni.

Elkezdődött a szentmise. Nagy számban koncelebráltak az egyházmegye papjai, az asszisztenciát a papnövendékek adták. A főcelebráns Serfőző Levente volt, a szónok Kardos Mihály.

„Hatodik alkalom, hogy összegyűlünk imádkozni egyházmegyénkért. Ma már nemcsak a csodálatos helyszín és a templom fogad minket, de számtalan ismerős arc is. Gyalogos zarándokcsoportunk késve érkezett, nem számoltunk azzal, hogy lelassít minket a sár. Megdolgozott bennünket, igyekeztünk, próbálkoztunk, mégis lassabban haladtunk, de holnap talán azt fogjuk érezni, a sár megerősített bennünket. Így vagyunk az életben is. Vannak nehezítő körülmények, küzdelmek, amelyek jól megdolgoztatnak minket. Azt érezzük, hogy lemaradunk, nem mennek a dolgok, aztán a végén rájövünk, hogy megerősödünk vagy megerősödhetünk volna. Mekkora ajándék a „sár"! A szentmise elején

csendből hangzott fel az imádság. Serfőző Levente az örömdetes rózsafüzér titkairól elmélkedett. Az út folytatásában váltakozott az ének, az ismerkedés, beszélgetés. Az utolsó hat kilométeren újra elcsendesedtünk, és a világosság rózsafüzérére imádkozva érkezünk meg a szentmisére.

Óföldről már déltől együtt voltak a hívek. A Szent Gellért Szeminárium papnövendékei szendvicseket készítettek jótékony célra felajánlva a bevételt, a gyerekeket játékok, foci várta. A szentmisére készülve rózsafüzéret és litániát imádkoztak, a zenei szolgálatot adó Jelenlét zenekar áhítatot tartott.

Tompa Szabolcs, a Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye papszentelés előtt álló diakónusa tanúságot

adunk hálát egyházmegyénkért és minden ilyen sáros pillanatért, és kérjük, hogy tanuljunk meg megerősödni!” – köszöntötte a helynök a zarándokokat.

Ugyanakkor Jézus boldoggá akar tenni bennünket itt a földön, s odaát is, Isten örök országában. Ezért van minden parancs, minden tette mögött jóakarata, nevelő szeretete rejtőzik. Jézus elvégezte az Istentől kapott feladatot, kinyilvánította nekünk Isten nevét. Ő az Atya, az édesapánk, akihez gyermeki bizalommal fordulhatunk, aki határtalan szeretettel szeret minket.

Jézus mindent elvégzett, amit rábízta. Milyen jó lenne, ha mi is ezt

tett, mit jelentett számára a Kossuth téri pápai misén szolgálni.

Elkezdődött a szentmise. Nagy számban koncelebráltak az egyházmegye papjai, az asszisztenciát a papnövendékek adták. A főcelebráns Serfőző Levente volt, a szónok Kardos Mihály.

„Hatodik alkalom, hogy összegyűlünk imádkozni egyházmegyénkért. Ma már nemcsak a csodálatos helyszín és a templom fogad minket, de számtalan ismerős arc is. Gyalogos zarándokcsoportunk késve érkezett, nem számoltunk azzal, hogy lelassít minket a sár. Megdolgozott bennünket, igyekeztünk, próbálkoztunk, mégis lassabban haladtunk, de holnap talán azt fogjuk érezni, a sár megerősített bennünket. Így vagyunk az életben is. Vannak nehezítő körülmények, küzdelmek, amelyek jól megdolgoztatnak minket. Azt érezzük, hogy lemaradunk, nem mennek a dolgok, aztán a végén rájövünk, hogy megerősödünk vagy megerősödhetünk volna. Mekkora ajándék a „sár"! A szentmise elején

adunk hálát egyházmegyénkért és minden ilyen sáros pillanatért, és kérjük, hogy tanuljunk meg megerősödni!” – köszöntötte a helynök a zarándokokat.

Kardos Mihály atya a Szentlelket hívó imával kezdte homíliáját. Emlékeztetett a szentmise evangéliumára, idézte a Szűzanyát: Tegyétek, amit Jézus mond! Ő pedig így biztat: Ne legyen nyugtalan a szívetek, semmiért ne aggódjatok! Higgyetek Istenben, és bennem is higgyetek! Jézus arról beszél az embereknek, hogy a mennyei Atya hazavár bennünket, és amíg a földi életünk tart, sok mindent meg kell tennünk. Jézus nem kér nehéz dolgokat. Azt kéri, úgy bánjunk az emberekkel, ahogy szeretnénk, hogy velünk bánjanak, és úgy szeressük egymást, ahogy Ő szeret minket. Így az emberek rajtunk keresztül megérezhetnék Isten jóságát, szeretetét.

Ugyanakkor Jézus boldoggá akar tenni bennünket itt a földön, s odaát is, Isten örök országában. Ezért van minden parancs, minden tette mögött jóakarata, nevelő szeretete rejtőzik. Jézus elvégezte az Istentől kapott feladatot, kinyilvánította nekünk Isten nevét. Ő az Atya, az édesapánk, akihez gyermeki bizalommal fordulhatunk, aki határtalan szeretettel szeret minket.

Jézus mindent elvégzett, amit rábízta. Milyen jó lenne, ha mi is ezt

harmattól nedves fűben, később aszfalton, majd a mezőn át futott a földút. Az utóbbi napok esőzése felázta a határt, a sár alaposan megnehezítette a gyaloglást. Égetett a nap, a sártól elnehezült cipőkben haladtunk előre.

A településről kiérve csendes gyaloglással folytattuk az utat. Ebből a

tett, mit jelentett számára a Kossuth téri pápai misén szolgálni.

Elkezdődött a szentmise. Nagy számban koncelebráltak az egyházmegye papjai, az asszisztenciát a papnövendékek adták. A főcelebráns Serfőző Levente volt, a szónok Kardos Mihály.

„Hatodik alkalom, hogy összegyűlünk imádkozni egyházmegyénkért. Ma már nemcsak a csodálatos helyszín és a templom fogad minket, de számtalan ismerős arc is. Gyalogos zarándokcsoportunk késve érkezett, nem számoltunk azzal, hogy lelassít minket a sár. Megdolgozott bennünket, igyekeztünk, próbálkoztunk, mégis lassabban haladtunk, de holnap talán azt fogjuk érezni, a sár megerősített bennünket. Így vagyunk az életben is. Vannak nehezítő körülmények, küzdelmek, amelyek jól megdolgoztatnak minket. Azt érezzük, hogy lemaradunk, nem mennek a dolgok, aztán a végén rájövünk, hogy megerősödünk vagy megerősödhetünk volna. Mekkora ajándék a „sár"! A szentmise elején

igent tudunk mondani a Jóistennek, és egyre jobban Jézussal haladjunk! Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek. Amen

A szentmise végén a hívek Bálint Sándor boldoggá avatásáért imádkoztak.

Az óföldről indult zarándoklatot a Szűz Mária Keresztények Segítségére-templom Óföldről, 1332-ből eredeztethető dokumentum, melyben „Fyldeák” néven említik. Dallamosan csengő, patinás nevét Szent Gellért püspök Csanád megyei segítője, egy bizonyos Philippus Diaconus adhatta, akit Gellért püspök valamikor 1035 tájékán hívott segítségül az akkoriban még erős pogány hagyományokkal rendelkező Maroshátára, a keresztény tanok terjesztésére.

Templomát Árpád-kori alapokon, valamikor Mátyás király idején emelték. Dúlta tatár, pusztította az árvíz, fosztogatta a török, mégis mindig újjászülette. A Tisza és a Maros mentén ritkaságszámba megy, ha egy-egy évszázadokkal ezelőtt elpusztult műemlékünknek legalább az alapfalait megtalálják, a Szűz Mária Keresztények Segítségére erődtemplom az egyike azon keveseknek, mely meg tudta őrizni középkori formáját. A Dél-Alföld egyetlen falusi gótikus temploma, és az Alföld egyetlen megmaradt, vízszárokkal körülvett, kunhalmon álló építménye.

tudnánk mondani esti imánkban, amit vártál tőlem ma, azt megtettem, ma is Isten szeretete hordozója és megosztója voltam.

Jézus az, aki a mennyei Atyától jött közénk isteni szeretetével, de valódi emberként. Vezet minket az Atya tanítása szerint igazi, szép életre, örök boldog életre, Istentől Istennig. Támogat a Szentlélek erejével, akit az első pünkösdkor ezreknek elküldött. Kérjük bizalommal, hogy Mária lelkével, szeretetével mindig

Szárnyasoltárát a húszas években helyezték el, Glattfelder Gyula püspök áldotta meg. Négy, határon túli kegyhely kegyképeinek másolata díszíti, Nagyszombat, Fraknó, Fiume és Máriaradna. Az összetartozás üzenetét hordozta akkor, és ma is összetartozásra hív meg minket. A sokat szenvedett alföldi magyarság élni akarásának jelképe is egyben.

Trautwein Éva
Fotó: Merényi Zita

Kardos Mihály atya volt
a szentmise szónoka

Márton Áron püspök élte is, amit mondott

Beszélgetés Marton József erdélyi katolikus teológussal

A Stephanus-díj a Szent István Társulat és a Stephanus Alapítvány közösen alapított kulturális elismerése. 1993-tól az évente megrendezett Szent István Könyvhét ünnepi megnyitóján adja át a társulat fővédője és az alapítvány elnöke, irodalmi és teológiai kategóriában. A díjat idén teológiai kategóriában Marton József erdélyi római katolikus teológus, egyháztörténész kapta. Ve-le beszélgettünk.

– Beszéljen, kérem, kicsit a gyermekkoráról! Milyen családba született?

– Egy székelykői mezőgazdaságimunkás-családból származom, 1950-ben születtem. Nagyon nehéz időszak kezdődött el akkor a mi világunkban. Azt a korszakot, a világháború és a jelentős társadalmi átalakulás után, a szegénység jellemezte. Édesapám hosszú ideig katonáskodott, részt vett a háborúban, majd három évet töltött szovjet fogóságban, harmincöt éves korában tudott csak megnősülni.

– Egyedüli gyermek?

– Nem, van egy leánytestvérem, akinek négy gyermeke született. Az elemi iskoláimat a szülőfalumban, majd gimnáziumi tanulmányaimat egy közeli kisvárosban, Nyárádszeredában végeztem, ott érettségiztem. Ezt követően jelentkeztem a gyulafehérvári teológiára. Papi hivatásomat gyakorlatilag elősegítette a tanulmányaim idején tapasztalt sok kegyetlenkedés és hazugság, melyeket egyik-másik tanügyi káder részéről tapasztaltam. A kommunista aktivisták különben is rengeteget hazudtak, ígérgettek. Ugyanakkor büntették a hittanra és templomba járást. Tehát a sok hazugság befolyásolta végző döntésemet: mindenképpen el akartam határolódni attól a világtól, amely annyira a hazugságra épült, inkább az aktivista tanárok által támadt életpályát választottam. Az iskolában sokszor lehúzták a magaviseletemet, mondván, hittanóra, templomba járok, és nem az általuk szervezett vasárnapi foglalkozásokra. Kegyetlenkedéseiket kényszerültem elviselni, elemista koromban gyakran akkora pofonokat kaptam, hogy a padok közé estem. Miután leérettségiztem, a tanáraink, élén az osztályfőnökömmel, az utolsó pillanatig elkövetek mindent, hogy ne menjek a teológiára, ne legyek pap. Valóságos vereségnek tekintették, hogy nem sikerült ezt megakadályozniuk. Mindez 1969-ben történt. A Jóisten megsegített, egyházmegyei püspököm, Márton Áron felvett a gyulafehérvári teológiára, s hatévi képzés után, 1975-ben pappá is szentelt.

– Pappá szentelésének ideje a Ceausescu-diktatúra kiépülésének idejére esett...

– Szabad egy kicsit helyre rakni a dolgokat? A román kommunista diktatúra kegyetlen, különösen igazságtalan időszaka az ötvenes években és a hatvanas évek első felében volt, Gheorghiu-Dej idejében. Ceausescu 1965-ben jutott uralomra, a következő két-három évben volt a leg-

népszerűbb. 1968 február végén berendelte magához a romániai egyházak vezetőit, találkozott velük – először és utoljára – Bukarestben. Márton Áron püspök is ekkor, 1967 decemberétől szabadult fel a kényszerlakhelyi büntetésétől, tarthatott kapcsolatot a Szentszékkal, diszponálhatott szabadabban a papi helyezésekről. A hetvenes évek elején nem üldözték a szó szorosabb értelmében az Egyházat; 1975 után rosszabbodott kissé a helyzet, de ez sem nevezhető „egyházüldözésnek”. Ugyanaz történt Romániában, mint az anyaországban a Kádár-rendszer idején: a hatalom vallásszabadságot színellet, alattomban ateista propa-

”

Az erdélyi emberek jobban ragaszkodnak egyházukhoz, „vallásosabbak”, mint az anyaországiak. Nem szabad azonban idealizálni a vallásosságunkat; bár van egy bizonyos keresztény öntudat bennünk, de még nem elégséges. Ezt jó volna tartalommal is megtölteni, és elmélyíteni!

gandát folytatott. A romániai társadalom, akár az ortodoxiát nézzük, akár a protestánsokat, vallásosabb volt, mint a magyarországi. Például öt évig voltam segédlelkész, Székelyudvarhelyen két évig, Ditróban másfél évig és Marosvásárhelyen másfél évig segédlelkész és hitoktató. A hitoktatás elé gördítettek nehézségeket, de valójában nem tiltották. A hagyományos vallású Ditróban körülbelül ezer gyereknek tartottam hittant, mondhatom, minden akadály nélkül, inkább a didaktikai eszközök, a hittankönyvek hiánya jelentette a gondot. Jól emlékszem, hogy Marosvásárhelyen az 1980. májusi bér-málasra 943 gyereket készítettem fel. A felkészítő katekézist a templomban kényszerültem végezni – egyháztanácsosok felügyelete mellett. Mert csak vasárnaponként tudtuk egybefogni a diákokat. Dolgozhattunk. De az is valóság, hogy az a lelkipásztor, aki nagyon lelkesen végezte a munkáját, nem volt kedves a hatalom szemében, ám – néhány eset kivételével – kirívó támadás nem történt a papság ellen az 1970-es, '80-as években.

– A Szent István Társulat ünnepi könyvhetére megjelent, *Az Úr feddhetetlen szolgája* című, Márton Áronról szóló könyvében említi, hogy a Katolikus Egyház romániai üldöztetése a gyulafehérvári püspök 1949-es letartóztatásával érte el csúcspontját. Művében kiemel néhány személyt, akik mindvégig hűségesek maradtak Márton Áronhoz, közülük többen vértanúhalált haltak.

– Valamennyien az ötvenes években voltak Márton Áron mellett, és közülük többen vértanúk is lettek. Ha viszont már a könyvemet említette, megjelenik benne Ikrich Augustza neve, ő a Szociális Testvérek Társulatának elöljárója volt évtizedeken keresztül. Pontosan a rend alapításának ötvenedik évfordulóján, 1973. május 12-én temették el Kolozsváron. Márton Áron szeretne volna temetni, a temetési beszédet is megírta. A hatalom emberei azonban mindent elkövettek, hogy aznap ne mehessen Kolozsvárra. Így ő elküldte a temetési beszédét, a szociális testvérek a temetés estéjén összegyűltek, ezen emlékedve ülték meg 50 éves jubileumukat. Ikrich Augustza testvér a hatvanas években többször járt a szobafogságra kényszerített Márton Áronnál, a lehallgatási dossziékból már pontosan tudjuk ezt. A püspök óvatosságra intette a szociális testvéreket. Kifejtette nekik: nem az a lényeges, hogy közösségben lelki gyakorlatot tartsanak, nem kell a hatalmat provokálni; tanúságot tenni egyénileg, egyszerű életvitellel is lehetséges. Nem kell látványos akciókkal magukra hívni a külső ellenséget.

– A II. Vatikáni Zsinat óta sokat beszélünk a világi hívek fontos szerepéről. Ön 1990-ben a gyulafehérvári főiskolán világi hívek számára távoktatást indított. Miért tartotta ezt fontosnak?

– Azért tartottuk rendkívül fontosnak, mert az elmúlt negyven év folyamán a laikusok ki voltak zárva az úgynevezett rendszeres teológiai oktatásból. Nem véletlen, hogy az első évben (1991/92) sok olyan tanár, orvos, egyéb értelmiségi és mások is, akik érdeklődtek a teológia iránt, beiratkoztak, és vállalták a komoly tanulást. Az oktatás megszervezése nehéz volt számunkra, mivel a gyulafehérvári teológiai főiskola távol van az egyházmegye híveitől, és ide nehéz lett volna a Krisztus-hívőknek eljönniük. Könnyebb volt alkalomadtán a tanároknak kiutazniuk. Úgynevezett levelező tagozati központokat szerveztünk nagyobb városokban a környékbeli alkalmas és önzetlen papok segítségével: Csíkszeredában, Sepsiszentgyörgyön, Székelyudvarhelyen, Marosvásárhelyen, Déván, Gyergyószentmiklóson. Így a gyulafehérvári egyházmegyében hat helyen végeztük a képzést, de a mi irányításunk alatt és jegyzeteink felhasználásával történt Temes-

váron, Szatmáron és Nagyváradon is. A didaktikai munka lebonyolítása nem ment könnyen. Am nagy öröm volt látni, hogy a Krisztus-hívők komolyan vették, szívvel-lelékel tanultak.

Az indulást követően, 1991-ben már lehetőség nyílt az iskolai hitoktatásra, sőt, néhány év múlva kötelező lett az iskolai hittan. Szakképzett emberekre volt szükség. Voltak olyan városok, ahol a papoknak a lelkipásztori munkájuk mellett a hitoktatásra már nem maradt energiájuk. A levelező tagozatos hallgatóink megfelelő képzésben részesültek ugyan, de 1995-ben akkreditációs problémák léptek fel. Ezért hoztak létre 1996-ban a kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetemen a Római Katolikus Teológia Kart, és ennek keretén belül utólag szentesítettük a levelező tagozatosok végzettségét, szelekciós vizsgák után államilag elismert diplomát szerezhettek. A laikusokkal való foglalkozásunk fő célja az iskolai hitoktatás megszervezése volt, ám igen sokan önképzés céljából is részt vettek.

– Arról vannak kimutatások, hogy végül hányan maradtak meg hitoktatóként vagy az Egyházon belül világi munkatársként?

– Természetesen. Azok közül, akik államilag diplomát szereztek, sokan maradtak meg hitoktatóknak. Vannak állami iskolák, ahol igazgatók, igazgatóhelyettesek, osztályfőnökök. Ez mindenképpen nagy öröm számunkra. Dicsekedve mondom, hogy a Babeş-Bolyai Egyetem Római Katolikus Teológia Kar didaktikai intézményének szentírástudomány-tanára, Zamfir Korinna szintén a levelező tagozaton végezte teológiai tanulmányait, ezt követően posztgraduális képzéseken is részt vett, és önszorgalomból tanult meg héberül, görögül, latinul. Ma nemzetközileg elismert egyetemi tanár.

– Az erdélyieket mindmáig úgy tartjuk nyilván, mint akik erősen vallásosak. Mennyire igaz ez a jelenre?

– Az erdélyi katolikus és protestáns keresztény hívek

vallásos élete kissé összefügg a kisebbségi sorsuk helyzetével. Azt mindig tudták, érezték, és hangsúlyozzuk is, hogy az egyházaknak fontos szerepük volt/van a kisebbségi kultúra átadásában is. Ezzel is magyarázható, hogy az erdélyi emberek jobban ragaszkodnak egyházukhoz, „vallásosabbak”, mint az anyaországiak. Nem szabad azonban idealizálni a vallásosságunkat; bár van egy bizonyos keresztény öntudat bennünk, de még nem elégséges. Ezt jó volna tartalommal is megtölteni, és elmélyíteni!

– Milyen káros hatásokat lát a mai korban, amely fellazítja a keresztény tanítást?

– A kihívásokról nem tudok részletesen beszélni. Szinte mindvégig a tanügyben dolgoztam, kevés ideig szolgáltam lelkipásztorként. Ami nagyon súlyos problémát jelent nálunk, az a fogyás. A közösségeink erősen fogytak. Ez fájó. Mindig a remény embere voltam, reménytel tekintettem erdélyi jövőnkre. Amikor mások teljesen kilátástalannak ítélték meg a helyzetünket, én akkor is azt mondtam: itt maradunk, és reménykedünk. Mára azonban komoly közösségek inogtak meg. Amikor negyvenöt évvel ezelőtt káplán voltam Ditróban, a faluközösség hét-nyolcezer embert számlált, ma már csak mintegy ötezerről beszélhetünk. A másik gond, hogy az iskolarendszer meggyengült, vagy helyesebben a tanuló-társaság könnyelműbbé vált. Ezt a növekedéimen tudom lemérni. Harminc évvel ezelőtt következetesen megköveteltem az anyagot, most viszont csak visszafogottabban. Főleg a könyvszeretet halt ki a mai generációban, vagy legalábbis kihalóban van. Komoly probléma az internet kihívása, ami már szellemi szegénységet idézett elő.

– Mi lehet ezen a téren az Egyház feladata?

– Az Egyháznak továbbra is a legfőbb feladatát kell végeznie, elsősorban a lelkipásztori szolgálattal. Emellett azonban Erdélyben a kulturális szolgálatot sem szabad elhanyagolnia. Éppen most, a

Szent István Társulat ünnepi könyvhetének alkalmából azt is kiemelem, hogy a gyerekekkel, a fiatalokkal újból meg kell ismertetnünk és szeretetnünk az értékes könyveket.

– Az Ön teológiai, egyháztörténeti munkásságának kiemelkedő része, hogy Márton Áron, Isten tiszteletre méltó szolgája életpályájával foglalkozik. Az előbb szóba került, hogy a mostani könyvhétre újabb kötete jelent meg az egykori gyulafehérvári püspökről. Mi az, ami ennnyire rendkívülivé teszi az ő személyét?

– Márton Áron püspök, amit mondott, azt élte is. Itt kezdődik a különlegessége, még helyesebben: a hitelessége. Megalkuvást nem ismerő, az Egyház iránt elkötelezett püspök volt. Nyilván meghatározó volt a Krisztus iránti végtelen szeretete, ez adott erőt neki ahhoz, hogy legyőzze a nehézségeket, melyekkel olyan sokszor találkozott nemcsak az állami hatóságok részéről, hanem még a saját papjai köréből is. Nem szabad elhallgatnunk, hogy voltak olyan papok is, akik ellene akcióztak. Őket nagyszerűen lecsiszolta, csakúgy, mint a kicsinyeskedő magatartásúakat; és tudott megbocsátani is, amikor erre szükség volt. Ugyanakkor a népét végtelenül szerette, de úgy, hogy a másikat nem gyűlölte. A most megjelent könyvemben kiemelem, hogy mennyire pozitívan tudott viszonyulni akár a román ortodox püspökökhöz és laikusokhoz, vagy éppen a görögkatolikusokhoz, még akkor is, amikor ők egy időben a Római Katolikus Egyház ellen cselekedtek.

– Engedje meg, hogy a szerkesztőségünk nevében is gratuláljak a Stephanus-díjához. Mit jelent Önnek ez a kitüntetés?

– Ez olyan rendkívüli elismerés számomra, amit csak megköszönni tudok. Életemnek egyik hobbija a könyvvásárlás és -olvasás volt. Úgy érzem, hogy ez az elismerés az eddigi kitüntetésekhez viszonyítva a csúcspont.

Bodnár Dániel
Fotó: Merényi Zita

Isten útjai

Pünkösdkor állandó diakónusokat szentelnek a Szombathelyi Egyházmegyében

A Szombathelyi Egyházmegyében négy, házasságban élő férfi készül a diakónussá szentelésre. Honnan indultak, hogyan kapcsolódnak az Egyházhhoz, és mit jelent számukra a diakónusi szolgálat? Molnár Péter, a Szombathelyi Egyházmegye kommunikációs felelőse beszélgetett a jelöltekkel a hivatásukról. Az elhangzottak alapján mutatjuk be őket.

Istent dicsőíteni, és közbenjárni az emberekért – Frikk József

„Mi, diakónusok a szolgáló Krisztust vagyunk hivatottak megjeleníteni. Szolgáljuk az embereket azon a módon, ahogyan Isten küld bennünket erre, és imánkkal, liturgikus jelenlétünkkel szolgáljuk az Egyházat is” – fogalmazott Frikk József, aki számos területen megélte már ezt a szolgálatot: a hitoktatásban, a kórházpasztorációban, a közösségvezetésben.

Bár katolikus családban nőtt fel, az elsőáldozása után eltávolodott a vallásgyakorlástól. Megtérését így írta le: „Egy utcai evangelizációs alkalmon szólított meg Isten. Belecsöppentem egy hitb- resztő programba. Tizenöt éves voltam, ekkor indult el a személyes történetem Krisztussal. Többféle keresztény gyülekezetben megfordultam. Egy fiatal megtérő hívott, hogy katolikusok lévén menjünk el szentmisére. Egyszerűen ott ragadtam a templomban. Az élő Jézus várt ott, és azóta sem enged el.”

Frikk József ma háromgyermekes édesapa. „Örömmel mondhatom, hogy az imádság része a családom életének. A gyerekek velünk imádkozzák a rózsafüzért, a feleségemmel szívesen időzünk csendes imában az Úr Jézus előtt.”

József tagja a Savaria Fraters katolikus férfiközösségnek, a Chemin Neuf Kána missziójának, és tizennyolc éve a Kapisztrán Szent János közösségnek is, ahol tizennégy éve vezetőként szolgál. Vallja: az életét közösségi emberként, kapisztránusként szeretné megélni.

Hitoktatóként dolgozik a Szent Márton-plébánián, és szolgálja a Nemzetközi Közbenjáró Imahálózat (ICN) magyarországi közösségét. Lelkisége a karizmatikus megújuláshoz köti, mintegy harminc éve tartozik ide. Meggyőződése, hogy a mozgalmat hatalmas kincseket mondhat magának, s megerősítő számára, hogy közvetlen közletről láthatott fizikai gyógyulásokat, szabadulást, megtéréseket.

Szolgálatát így határozza meg: „Szeretném Istent dicsőíteni, és közbenjárni az emberekért. Ezt érzem a diakonátusom szívének. Feladatomban az evangelizáció és a misszió. Ez a kettő mint egy érme két oldala határozza meg a szolgálatomat. Az egyik oldalán Xavéri Szent Ferenc látható, aki a hithirdetést képviseli, a másikon Lisieux-i Szent Teréz, aki azt mutatja meg, hogyan lehetek hitre vezető eszköz az Úristen kezében.”

József bátorítónak éli meg, hogy a diakonátusra felkészítő két éves képzés új dimen-

szolgálni. Szívesen veszek részt minden munkában, ami adódik, s amit a plébánosom rám bíz. Itt sok területen otthonosan mozoghatok, hiszen az oltár körüli szolgálatban, a

vált az istenkapcsolatom. Rábízta az életemet az Úrra. Kész voltam arra, hogy igent mondjak neki, ha hív. Ez vezetett odáig, hogy most a diakónusszentelés kapujában áll-

tanár, huszonhat éve házask. „Támogató és bátorító szeretete nélkül biztosan nem tartanék itt” – mondja. Négy gyermekük van, a legidősebb már befejezte az egyetemet, és maga is házas. Ketten még egyetemre járnak, a legkisebb pedig gimnazista. „Az Egyházban végzett munka a családdunk minden tagja számára jól ismert. Van, aki ministránsként vagy gyerekvigyázóként vállal szolgálatot, s a család- pasztorációban és az ifjúsági közösségekben is jelen voltunk és vagyunk.”

Rajtunk is múlik, milyennek látják az Egyházat – Császár Róbert

Császár Róbert számára az „Egyházhoz, Jézus titokzatos testéhez tartozni nagyon jó és megnyugtató érzés”. „Természetesen ez kötelezettségekkel jár” – vallja. Úgy gondolja, neki is hozzá kell járulnia ennek a testnek az egészséges működéséhez, s rajta is múlik, milyen kép alakul ki az emberekben az Egyházzal. Ezek a gondolatok vezették arra, hogy aktívabb szerepet vállaljon az Egyház életében.

Róbert lelkipásztori munkatársként, majd akolitusként találta meg a szolgálat útját, és megtiszteltetésnek élte meg a diakonátusra való meghívást. Látja, mennyire leterhelt a plébánosa, így szívesen vállal liturgikus feladatokat, a szent- ségek és a szentelmények kiszolgálását. Szeretne részt vállalni a tágabb értelemben

vett lelkipásztori munkában is. Már akolitusként is rendszeresen szervezett és vezetett szentségimádásokat. A Szombathelyi Egyházmegyében tagja a pasztorális tanácsnak, a család- pasztorációs bizottságnak és a nemrég alakult új evangelizáció tanácsának. Fontos számára, hogy az emberek hitbéli ismereteket és lelki élményeket szerezzenek és osszanak meg egymással. „Örülök, ha minél több testvérünk megélné a közösséghez tartozás élményét. Diakonusként eleven kapocs szeretnék lenni a világi hívek és a klérus között.”

Császár Róbert a szülőhelyén, a felsőszőlőnői plébániához tartozó Szakonyfaluban él a családjával. 1996-ban kötött házasságot, három gyermekük született. Jelenleg az építőiparban dolgozik, szervező, irányító tevékenységet lát el egy vasbetonszerkezeti elemeket gyártó ausztriai üzemből. Mellette teológiai tanulmányokat folytat a Brenner János Hittudományi Főiskola levelező tagozatán. Felesége, Mónika a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Egyesület fenntartásában működő Gondviselés Házában dolgozik Iváncsán, szociális és terápiai részlegvezetőként. „Életünk szerves része a hitünk megélné, katolikus vallásunk gyakorlása. Nem titkolt vágyam, hogy Krisztus urunk baráti köréhez tartozzak, és kegyelméből megteremjem a magam maradandó, jó gyümölcsét.”

T. É.

Fotó: Molnár Péter

Császár Róbert, Frikk József, Marx Gyula, Pászner Gábor

ziókat nyitott meg előtte, és megerősítő számára a tudat, hogy Isten nem az alkalmassá- kat hívja meg a szolgálatra, hanem a meghívottakat teszi alkalmassá. A Szentlélek kenete a küldetés teljesítéséhez szükséges felhatalmazást, erőt is közvetíti.

Munkájában iránymutató a közösségi tapasztalata. Diakonusként szeretne minél több embert közösséggel kapcsolni, hogy úgy érezhessék, otthonuk az Egyház.

Isten azért hívott, mert terve és célja van velem – Marx Gyula

„A szűkebb környezetemben nem voltak állandó diakónusok, akikről példát vehettem volna. Székely János püspök atya hívásáig csak egy alig körvonalazódott vágy élt bennem, hogy ilyen módon erősítsem az elkötelezettségemet az Egyház és közelebről a plébánia iránt. Amikor a helyzet komolyra fordult, és megkezdtem a közvetlen felkészülést, sok-sok kérdés merült fel bennem: Tulajdonképpen mi egy diakónus feladata a hétköznapiakban? Mi az, ami adott, és mi az, ami választható? Egyáltalán alkalmas és méltó vagyok-e erre a tisztségre? Odáig jutottam, hogy kialakult bennem egyfajta zűrzavar és kétség. Egyrésztől biztos voltam abban, hogy Isten azért hívott, mert terve és célja van velem, másrésztől magam sem tudtam eldönteni, mi is az, amire fel kell készülnöm. Végül a lelkivezetőmtől kaptam megnyugtató választ, aki azt mondta: a diakónus Isten felszentelt szolgálója. Ez a lényeg, erre hagyatkozva készülhetek, és minden további kérdésre időben választ fogok kapni” – vallja Marx Gyula. Kétségeinek tisztázásában sokat segített neki a képzés, valamint a diakónusokkal, a jelölttársai- val és a plébánosával, Molnár János atyával folytatott sok- sok beszélgetés. „Alapvetően a saját plébániámon, a zalae- gerszegi Szűz Mária Szeplőte- len Szive Plébánián szeretnék

bérmálkozásra és a házasságra készülni felkészítésében eddig is részt vettem lelkipásztori munkatársként, majd akolitusként” – mondja.

Marx Gyula meggyőződése, hogy diakónusi szolgálata során Jézust tanítványként kell követnie.

A nyolcgyermekes, foglalkozására nézve orvos édesapa azt is elmondta, a diakónusi hivatás akkor találta meg, amikor már az utolsó aktív éveit tölti a munkájában. Gyermekei felnőttek, függetlenek, és mindig számíthat a felesége támogatására, imáira. Egy, a jövőre vonatkozó reményét is megfogalmazta: „Megtörténhet, hogy a gyerekeink között akad majd, aki követ ebben a hivatásban. Jó lenne látnom, hogy egyik- másik fiam is az Úr szolgálatának ezt a módját választja.”

A szentelés pecsét lesz a Krisztussal való szövetségemen – Pászner Gábor

Pászner Gáborhoz bátran fordulhatnak a hívek, ha informatikáról van szó, ha szervezni kell valamit, vagy ha fiatalokat érintő, illetve zenével kapcsolatos kérdések merülnek fel.

A vallást tekintetében jó alapokat kapott a családjában. Második osztályos korában volt elsőáldozó, negyedikben pedig már bérmálkozott. Ezután évekig nem járt templomba. Középkorában aztán egy barátja elhívta énekelni a plébániához tartozó ifjúsági gitáros kórusba. Itt kezdődött az Egyház iránti személyes elköteleződése. Valamivel később ifjúsági cursilón vett részt, aztán pedig – megint csak baráti ösztönzésre – bekapcsolódott a lelkipásztorimunkatárs-képzésbe. Később teológiát tanult, elvégezte a hittudományi főiskolát, s igent mondott akkor is, amikor lektor- és akolitusképzésre hívták.

Hivatásáról így vall: „Az évek során egyre jobban ájtárt a Jézus iránti szeretet, elmélyült a hitem, és tudatossá

Ez az a nap! meghívó Pulába és Debrecenbe

Sokan kérdezték a tavalyi, Puskás arénabeli rendezvény óta, hogy lesz-e idén is stadionos dicsőítés. Nos, a Puskás az ország legnagyobb létesítménye, ami egyedülálló hangulatot adott, de idén is bőséges a felhozatal hasonló programokból.

A horvátországi Pula a következő helyszín, ahol június 3-án kerül sor az Ez az a nap! Adria 2023 rendezvényre. Abban a római korban épült amfiteátrumban fogunk dicsőíteni, ahol hajdan mártírok adták az életüket Jézusért. Ez a fantasztikus hangulatú műemlék most először lesz a helyszíne ilyen felekezeti koncertnek, és a pár száz méterre lévő tenger látványa még szebbé teszi majd az estét. A délszláv háborúra visszagondolva, nagyon sokat jelenthet, hogy a színpadon egymás mellett fognak énekelni szerbek és horvátok, mert Isten családjában a szeretet minden történelmi bántást és sérelmet felülír. Fellép Matt Maher, a modern dicsőítés meghatározó katolikus énekes is. Legismertebb dala a Lord, I Need You, amit a világon mindenhol énekelnek. Az este kiemelkedő vendége lesz még a Hillsong United, a ma legismertebbnek számító modern gospelegyüttes.

Jó hír, hogy Maher és a Hillsong United eljön Debrecenbe is, ahol június 10-én lesz Ez az a nap!, a Nagyerdei Stadionban. Ennek a rendezvénynek az a jellegzetessége, hogy mivel a helyszínen nagyon közel van a román határhoz, várhatóan sokan jönnek majd onnan is. Katolikus részről fellép itt egy másik együttes is, a határon túlról, Felvidékről érkező és magyarul éneklő Crux. Rendezvényeinken várjuk a dicsőíteni vágyó testvéreinket. Istent imádni, neki énekelni a legteljesebb élmények egyike, amit az örökkévalóságban folytatunk majd.

X

EZ AZ A NAP! STADION 2023

DEBRECEN - NAGYERDEI STADION

A HIT

MATT MAHER
CAMEL
PINTÉR BÉLA
ÚJ FORRÁS
TIBES
CRUX
OLÁH GERGŐ
DICS-SULI BAND
CROSSYOUNITY
PAJÓR TAMÁS
EL SHADDAI
ADI KOVÁCI & EMMA REPEDE

Hillsong UNITED
JÚNIUS 10.

KAPUNYITÁS 14:00
PROGRAMKEZDÉS 16:00

ezazanap.hu | BROADWAY.HU | tex.hu

Ötvenéves a Nyolc Boldogság Közösség

(Folytatás az 1. oldalról)

A közösség neve a kezdetekkor még Júda Oroszlánja és az Áldozati Bárány volt, ami kifejezte Jézus két arcát: a szenvedő, értünk meghalt és a feltámadt Krisztust. Az alapítót vonzotta, hogy kísérelje Krisztust a szenvedésben, ugyanakkor vágytak arra is, hogy a közösség liturgiáin keresztül megérezzék a feltámadás örömét.

Közösségünk lelkisége az idők során különféle elemekkel gazdagodott. Bár alapítónk még nem igazán olvasták a II. Vatikáni Zsinat dokumentumait, a Lélek mégis a szívükre helyezett olyan lelkiségi vonatkozásokat, amelyek fontosságára a zsinat világított rá. Ilyen volt többek között a keleti keresztény hagyomány fontossága vagy a zsidóságnak mint idősebb testvérnek a szeretete és tisztelete. Imaéletünknek így lett része a sabbat, a bizánci jellegű liturgia és a Jézus-ima gyakorlása. Lelkiségünk a Kármel hagyományából táplálkozik, Kis Szent Teréz tanítása különösen fontos számunkra. Mindezeket túl a Mária-lelkiség is meghatározó része a karizmánknak. A Szűzanya rejtett, de nagyon valóságos módon kívánja elfoglalni a helyét a szívünkben és a közösségünkben.

„A közösség hivatása, hogy Isten népeként szentháromságos életre törekedjen – folytatja Sára nővér. – Kis Szent Teréz arra tanít bennünket, hogy váljunk szeretetté az Egyház szívében. Esetünkben ennek az az

gal élőkkel foglalkozik, vagy hajléktalanokat lát el. Kabindában alultáplált gyermekeket gondozunk, Maliban lányanyákat fogadnak be az ot-tani nővérek. A vietnámi árvaházunkban, illetve kollégiumunkban kilencven gyermeket és fiatalot segítenek ázsiai testvéreink. Itthon lelki-gyakorlatokat tartunk, tanítunk, el-szöndesedni vágyókat fogadunk, és

Szeidel Péter atya: először a megszentelt élet vonzott, majd a közösségi életet megtapasztalva ébredt fel bennem a papság gondolata

szervesen bekapcsolódunk az egy-házmegegy életébe. Figyelünk, hogy mire hív bennünket a Lélek. Nagykanizsán, a homokkomáromi ház egyik missziójaként, így jött létre a Kikötő Meghallgató Szolgálat, ahol

kor még nem volt internet –, vízu-mot, útlevelet kértek, és kiutaztak a Júda Oroszlánja és az Áldozati Bárány Közösséghez. Ezután az ott élő szerzetesek és papok misszióba jöttek Magyarországra, turistának adva ki magukat. Ők kifejezett hívást kaptak arra, hogy imádkozzanak a vas-függöny mögött élő fiatalokért, így a két szándék összekapcsolódott.

Szeidel Péter atya: először a megszentelt élet vonzott, majd a közösségi életet megtapasztalva ébredt fel bennem a papság gondolata

A magyar alapítók a nyolcvanas évek közepén kilincselni kezdtek a püspököknél, ami azokban az időkben szintén bátor dolog volt – folytatja Péter atya. – Paskai László bíboros látott fantáziát az elképzelésükben, de azt mondta, álnéven kell működnünk, ezért papíron kisegítő dolgozók leszünk egy térszékben. Az első magyar alapítás, a pélyföldszentkereszt-i házunk korábban börtön volt. Ebben az üvegezetlen ablakú, fűtetlen, régi kolostorban kezdtük el a közös életet 1988 májusában, éppen harmincöt évvel ezelőtt. Unikális dolognak számított ez abban az időben, és óriási vonzerővel hatott: imacsoportok, fiatalok jöttek hozzánk nagy számban. Mivel nem volt telefonunk, soha nem tudtuk, kik és hányan érkeznek hozzánk a hétfőgőn. A gondviselésre bízunk magunkat, és péntek estére elkészítettük a vacsorát abból, ami éppen a kamránkban volt.

Olyan sokan akartak belépni a közösségbe, hogy idővel szükség volt új alapításokra. A homokkomáromi házunk 1990-ben indult, 1993-ban pedig elkerültünk Zalaegerszeg-Botfára. 1994-ben a szalézi atyák visszakérték a pélyföldszentkereszt-i házat, így onnan véglegesen eljöttünk. Budapestre 2006-ban érkezünk meg Botfáról, ekkor indult el az Örökimádás-templom szolgálatához kapcsolódó közösségi életünk” – mondja Péter atya.

Beáta nővér is ekkor költözött Budapestre, ő mesél arról, hogyan történt a fővárosi alapítás. „A kétezres évek elején egy közösségi színvonalú alkalmával végiggondoltuk a magyarországi alapítások történetét, lehetőségeit, kijelöltünk bizonyos prioritásokat, és újraterveztük az alapítási stratégiánkat. A keresés, amit akkoriban éltünk, találkozott Székely János püspök atya elképzelésével, aki abban az időben még teológiai tanár volt és az Örökimádás-templom templomigazgatója. Ő hívott bennünket ide, Budapestre, a város szívébe. Ráadásul az alapítások előtti első imacsoport tagjai a

nyolcvanas években a közelben laktak, ide jártak szentségimádásra. Úgy éreztük, mi itt otthon vagyunk.”

Beáta nővér beszámol a legújabb, pécsi alapításról is, amelynek maga is részese. „Megfogalmazódott bennünk, hogy tudásunkat és tapasztalatainkat szeretnénk a jövőbe fektetni, és a fiatalok felé fordulni. Erre a szolgálatra nagyon alkalmas egy egyetemi város. Felföldi László püspök atya szándéka az volt, hogy megerősítse az egyetemi pasztorációt, és vágyott arra, hogy szerzetesek érkezzenek a városba. Pécs missziós terület, harmincöt ezerre tehető az egyetemi hallgatók száma. 2022. augusztus 23-án, az egyházmegye alapításának évfordulóján érkezünk meg az ezeréves egyházmegyébe.”

Az Egyház 2020. december 8-án ismerte el véglegesen a közösséget, amely a jogi forma szerint hivatalosan a „megszentelt élet egyházi családja” – mondja Beáta nővér. – „Hosszú évek alatt találtuk meg azt a jogi struktúrát, ami a közösségünk összetett valóságának stabilitást ad. Ez a forma jól kifejezi, hogy a közösségi karizmánknak lényeges eleme az életállapotok communiója: szerzetes nők és férfiak, házaspár és egyedülálló laikusok egyenrangú félként, egymást kiegészítve alkotják a közösséget. A jogi struktúra kialakításának folyamatában jó volt megtapasztalni, hogy a szerzetesi kongregáció milyen gondosan védte ezt a karizmát, őszintén elismerve, hogy ez a Jóisten ajándéka. Nálunk teljesen természetes módon előfordulhat, hogy egy közösségi liturgián gyerekek jönnek-mennek, vagy egy közös étkezés során kigurul az asztal alól egy-egy kisautó.”

Péter atya felidézte, hogyan lett a közösség papja. „Eros megtérést élttem meg, amikor egy karizmatikus közösségben Zselepszki Fábian atya

Sára nővér: A közösség hivatása, hogy Isten népeként szentháromságos életre törekedjen

táborunkban, ott ismerkedtünk meg a közösséggel – kezdi Zsuzska a saját történetüket. – Megszólított bennünket ez a lelkiség. Eldöntöttük, hogy részt veszünk a közösségnek a Bárány Tanítványai elnevezésű hároméves ifjúsági képzésén, amely radikálisabb keresztény életre vezet a közösség lelkiségében. Amikor végeztünk, szerettünk volna szorosabban is összefonódni a közösséggel.” Zsuzskának és Attilának két kislánya van. A fővárosi közösséghez kapcsolódnak, otthonuk csupán pár lépésre van az Örökimádás-templomtól. Zsuzska képzőművész, ő tervezi a közösség arculatát, amely a médiafelületeken látható. Attilával közösen szolgálnak az Örökimádás-templomhoz kapcsolódva és a közösségi lelkigyakorlaton.

„A laikusok saját szervezeti felépítésük szerint működnek a közösségben. A különböző régióknak saját felelősük van” – magyarázza Attila. – Magyarországon véglegesen elkötelezett laikus házaspárok, ideiglenesen elkötelezett házaspárok és egyedülállók is tartoznak a laikus ágba. Többségben vannak a kisgyermekes családok. A laikus tagok hetente együtt imádkoznak az online térben, péntekenként pedig a gyerekekkel együtt vesznek részt a közösség sabbati vacsoráján és imádságán.

A laikusok az imaéletre, a közösségi életre és a szolgálatokra vonatkozóan konkrét közösségi vállalásokat tesznek. Ezeket személyre szabottan írják le az úgynevezett Chartában, amely rögzíti, hogy egy-egy személy vagy házaspár miként éli meg közösségi elköteleződését az adott évben.

A három ág mellett külső kapcsolódási formák is vannak. Jelenleg ilyen a Bárány Barátai és a Papi Testvérség, ez utóbbi a közösség lelkiségét élő egyházmegyes papok csoportja. Ők nem vesznek részt a közösségi döntéshozatali folyamatokban, de hűséggel élik a lelkiséget, és elköteleződésüket évente megújítva részt vállalnak az apostoli munkából.

Magyarországon az elmúlt harmincöt év az egyházi integráció és az identitás megerősödésének ideje volt a közösség életében. Hídnak lenni – mára ez a feladat rajzolódott ki számukra. A közösség a Nyolc Boldogság nevet viseli, amely Krisztus tanításának csúcspontját és összefoglalását jelenti. Kicsiny közösségként a nyolc boldogság paradoxonjából erőt merítve szeretnék boldogok lenni, és kiteljesedett életet élni az Egyház és minden ember szolgálatában.

Vámosy Erzsébet
Fotó: Merényi Zita

Zsuzska és Attila a közösség véglegesen elkötelezett házaspár tagjai

útja, hogy szemlélődő és apostolkodó közösségként továbbadjuk a kegyelmeket, melyeket az egyéni és a közösségi imában, illetve a testvéri életben megtapasztalunk. Keressük a találkozást az Egyházban és azon kívül is mindenkivel, aki valamilyen hiányt, testi-lelki fájdalmat hordoz, vagy vágyik arra, hogy Istennel szorosabb kapcsolatban éljen.”

A közösség már az első években gyors növekedésnek indult. Ma öt földrészben huszonhat országban van jelen. Az esztendő során a missziós vágy és lelkület különböző területeken mutatkozott meg a működésükben: a Katolikus Egyház új evangelizációjában, a fiatalok és a családok pasztorációjában, az együttérzés szolgálatában, valamint annak a keresésében is, hogy az örömhír miként fejeződik ki a művészetben és a szépségben keresztül. „Közösségünk együttérzéssel kapcsolatos misszióira nagyon szép példákat láthatunk külföldön – mondja Sára nővér. – Néhány francia házunk testi-szellemi fogyatékoság-

lelkigondozóként, lelkivezetőként, szupervizorként vagyunk jelen az emberek mellett. Beátaék Pécsen imacsoportot szerveznek, lelkinapokat tartanak az egyetemi oktatóknak, és a teológiát végző fiatalokhoz is igyekeznek kapcsolódni. Péter atya a klasszikus papi szolgálatán túl bibliodráma-csoportokat kísér, Zsuzskáék és a többi laikus testvér a nyári táboraink és az imaestjeink szervezésében vesznek részt nagy hűséggel.”

„A nyolcvanas években Magyarországon elég sok imacsoport működött a karizmatikus megújulás keretében – veszi át a szót Péter atya. – Nagy számban tértek meg fiatalok, én is akkor érintődtem meg. A budapesti imacsoporthoz olyan huszonevesek is tartoztak, akik nem elégedtek meg azzal, hogy hetente többször összejárnak, hanem szerettek volna közösségben együtt élni. Elkezdtek tájékozódni, hogy milyen közösségek vannak Nyugaton, amelyek ezt az életformát választják. Levezetésbe kezdtek velük – hiszen ak-

ANTIKVITÁS

BERECZKY ANTIKVITÁS GALÉRIA azonnali készpénzfizetéssel felvásárol örökséget, gyűjteményt, mindenféle régiséget! Ingyenes kiszállítás, értékbecsléssel az ország egész területén! Hívjon minket bizalommal: 06/30-831-9905 vagy 06/20-279-3089 E-mail: regiseghuvosvolgy@gmail.com

ÁLLÁS

A TATAI REFORMÁTUS GIMNÁZIUM matematika (vagy matematika-egyéb) szakos középiskolai tanári állást hirdeti. Előnyt jelent: egyházi kötődés, gimnáziumi gyakorlat. Jelentkezés: igazgato@refi-tata.hu

PESTERZSÉBETEN 28 éve üzemelő, 12 fős magán idősok otthonába keresünk ápoló/gondozó munkatársakat fő- vagy mellékállásban. Pályakezdeők, nyugdíjasok jelentkezését is várjuk. Ér-

deklódni a 06/20-397-0224-es telefonszámon lehet.

ÉLETJÁRADÉK

KATOLIKUS szellemiségű iroda ingatlanért életjáradéki szerződést intéz ügyvédi háttérrel és garanciával. Keressen bátran, amennyiben elmúlt 65 éves, és szeretne élete végéig havonta jelentős nyugdíj-kiegészítést kapni! T.: 06/70-330-0960

GONDOZÁS

ÁPOLÓNŐT vagy váltással ápolónőket keresek Balassagyarmatra idős, 85. évét betöltött, értelmiségi, a lakásában önállóan mozgó édesanyjához egész napra ott lakással és ellátással. Az ápoló személy részére önálló szoba biztosított. Telefonos elérhetőség: 06/20-224-6786

HARANG

ÚJ HARANGOT Farkas Titusztól rendeljen, teljes kivitelezéssel! Templomi

harangok hangzásra öntve, temetői harangok, emlékharangok, csengők, gongok. Harangszó 2003 Bt. (2200 Monor, Kistói út 26.), T.: 06/30-371-9696 E-mail: emeghajtas@gmail.com

RÉGISÉG

PAPÍR- ÉS FÉMPÉNZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átveszünk. Budapest VI., Andrásy út 16. T.: 06/1-266-4154. Nyitva: hétfő-szerda 10-17, csütörtök 10-19 óra között.

SZOLGÁLTATÁS

FOGOSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén háznl is. T.: 06/1-213-5726

ÓLOMÜVEG ABLAKOK restaurálását, tervezését, kivitelezését több évtizedes tapasztalattal vállaljuk. Tóth Erzsébet. T.: 06/20-438-5993; www.uvegfestes-stainedglass.hu

A hirdetések tartalmáért és azok valóságáért a hirdető vállal felelősséget.

Tisztelt Olvasóink!

Az egyházi közleményeket és híreket szerkesztve közöljük. Megértésüket köszönjük.

A szerkesztőség

IMAÓRA

Kútvölgyi Szűz Mária-engesztelőkápola: engesztelő virrasztás hazánk lelki megújulásáért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Oltárszentés előtt. 22 óra szentmise. Cím: Budapest XII., Galgóczy u. 49. (BKK: a Széll Kálmán térről a 128-as busszal a végállomásig, a Regőczy István térig.)

Az Örökimádás-templom (Budapest IX., Üllői út 75-77.) szentségimádási rendje: hétköznap 8 órától 18 óráig, vasárnap 12 órától 18 óráig. Minden csütörtökön a 17 óra kezdődő imaórán, majd az azt követő szentmisén előre felvett miseszándékokért imádkoznak. Minden hónap első csütörtökén Erdő Péter bíboros celebrálásával papi és szerzetesi hivatásokért, a második hónap karitászcsoportjának szándékára, a harmadik hónap imaládjába elhelyezett szándékokért imádkoznak.

A Szent István-bazilika Mária-kápolnájában (Budapest V., Szent István tér 1.) égi kérésre, huszonhat éve minden csütörtökön 20 órától péntek reggel 5 óráig engesztelő imavirrasztást tartunk Magyarországon, a magyarság lelki megújulásáért. 21 óra mindig más atya mutat be szentmisét a két legszentebb Szív szándékára. Mindenkit szeretettel várunk! Imádkozzunk együtt!

Előpénteki missziós konferenciabeszédek a magyar családokhoz a városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest XII., Csaba utca 5.). A 18 óra kezdődő szentmise után a kistemplomban beszélgetés az elhangzott homíliáról. Mindenkit szeretettel várunk. Bővebb információ: <https://www.varosmajoriplebania.hu/>

Kaposfüreden Szűz Mária Efezusi Háza (Kaposfüred, Állomás u. 61/a) várja az engesztelő híveket közös imádságra minden elsőszombaton 10 órától. Záróközpontok bejelentkezése: +36/70-363-7645 (Mezőfi Zoltán), www.mariahaza.hu

Szentmisék Mindszenty József bíboros boldoggá avatásáért: június 6., kedd. A boldoggáavatási szándékra mondott szentmiséket 7 óra előben közvetíti a budapest-városmajori Jézus Szíve-templomból a Magyar Katolikus Rádió, az egri bazilikából a Szent István Rádió.

Elváltakért és egyedül maradtakért mutatnak be szentmisét minden hónap első keddjén 17 óra a budapest-belvárosi Nagyboldogasszony-főplébánia-templomban (Buda-

pest V., Március 15. tér 2.). A szentmise után tematikus beszélgetésre hívják a résztvevőket.

LELKIGYAKORLAT

A Szent Gellért Lelkigyakorlatos Házban (Leányfalu, Móricz Zsigmond út 141.): június 8-án 18 órától 11-én 13 óráig Kardos Csongor ferences házfőnök atya lelkigyakorlata „Szent Ferenc az Isten dicséret útján”. Június 14-én 18 órától 17-én 13 óráig Kovács Cs. Albert atya lelkigyakorlata: „A szenvedés misztikája”. Június 22-én 18 órától 25-én 13 óráig dr. Gál Péter atya lelkigyakorlata: „A megkülönböztetés a 21. században”. Július 17-én 18 órától 20-án 13 óráig a Máriás Papi Mozgalom lelkigyakorlata HÍVEKNEK Solti János SJ atyával. Elérhetőség: 06/26-383-212, 06/30-466-0749

A Mater Salvatoris Lelkigyakorlatos Ház (Gödöllő, Kapucinusok tere 3.) 2023-as lelkigyakorlatai:

2023. június 15-18. (csütörtök vasárnapig) „Jézus, házasságunk középpontja.” Lelkigyakorlat szentségi házasságban élő házaspároknak. Vezető: Gregor Gábor és Ági, valamint Ruskó Norbert atya.

2023. június 28-30. (szerda vasárnapig) „Szeretben összekapcsolódva.” Házasság-erősítő és -gazdagító lelkigyakorlat házaspároknak. Vezető: Torma Joel atya és Jakobszen-Tátrai Zsófia mentálhigiénés és családterápiás szakember.

2023. július 7-9. (péntek ebédől vasárnap ebédig): Jézusi gyaloglás-lelkigyakorlat. „Mert benne élünk, mozgunk és vagyunk” (Apcsel 17,28). Vezető: Molnár Renáta Cor-Way@-alapító, mentálhigiénés szakember és Nagyné Pádár Éva, a lelkigyakorlatos ház vezetője, hittantanár. Jelentkezés: renata@jezusigyaloglas.hu

2023. július 19-22. (szerda vasárnapig) Lelkigyakorlat látássérült és látó felnőtteknek. Vezető: Bieber József plébániai kormányzó. Jelentkezés: bieber.m@freemail.hu

2023. július 31. – augusztus 2. (hétfő ebédől szerda ebédig): Lelkigyakorlat övegyeknek. „Gyászukat örömmel fordítom” (Jer 31,13). Vezető: Kármán János atya.

2023. augusztus 31. – szeptember 2. (csütörtök vasárnapig) Lelkigyakorlat: „Reményt és jövőt adok nektek” – lelkigyakorlat minden korosztálynak. Vezető: Hugyecz János atya.

2023. szeptember 16. (szombat, 9-16 óra között): „Lelkes Test” – mozgás és ima. Vezető: Molnár Renáta Cor-Way@-alapító, mentálhigiénés szakember, élmény-pedagógus. Jelentkezés: renata@cor-way.hu

Lelkigyakorlatot tartanak szentségi házasságban élő pároknak Máriaabesnyőn, a Máriaabesnyői Lelkigyakorlatos Házban (Gödöllő, Kapucinusok tere 3.) június 15-18. között, csütörtökön vasárnapig. Vezetők: Gregor Gábor és Ági, valamint Ruskó Norbert atya. Kortól függetlenül szeretettel várunk minden megújulásra váró házaspárt! Érdeklődni a jezusakozepont@gmail.com e-mail-címen lehet.

BÚCSÚI SZENTMISE

Vértessomlón Sarlós Boldogasszony-búcsút tartanak július 1-jén és 2-án (szombat és vasárnap) a Sarlós Boldogasszony-kegytemplomnál. Szombaton 19 óra előesti szentmise lesz, melyet Mórocz Tamás bodajki plébános, kanonok celebrál. Utána virrasztás, szentségimádás. A vasárnapi programokból: 9 óra gyülekezés a faluban a kápolna előtt (Rákóczi Ferenc utca 48.), 10 óra ünnepi szentmise, amelyet Spányi Antal megyéspüspök mutat be. 16 óra dr. Csóky András idegsebész tart előadást,

A BUDAPEST-KELENFÖLDI SZENT GELLÉRT PLÉBÁNIA EGYHÁZI FENNTARTÁSÚ URNATEMETŐJÉBEN URNAFÜLKÉK MEGVÁLTÁSÁT, valamint ZÁRTSZÓRÁSOS TEMETÉS LEHETŐSÉGÉT KÍNÁLJA.

Temetőnk minden nap 8 – 18 óráig látogatható.

Urnairoda nyitvatartása:
Hétfőtől péntekig: 9.30-tól 16.30-ig
Telefon: 1/203-8912; E-mail: urnairoda@szgp.hu

Plébániai iroda nyitvatartása:
Hétfőtől péntekig: 9.30-tól 16.30-ig
Telefon: 1/203-8915; E-mail: iroda@szgp.hu

Templomunk miserendje:
Vasárnap: 9.00, 11.00 és 18.00
Hétköznap: 7.00 és 17.00 Szombaton 7.00 és 18.00

Cím: 1115 Budapest, Bartók Béla út 149.; Honlap: <http://szgp.hu>

majd könyvdedikálás lesz. A 17.45-kor kezdődő záró szentmisét Szlama Ákos újművész atya mutatja be. A rendezvényre a belépés ingyenes. További információ: e-mail: vertessomlo.plebania@gmail.com Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

regisztrációhoz kötött. Jelentkezés: <https://intranet.vaciegyszegyhazmegye.hu/>, határidő: május 29., hétfő 12 óra. Érdeklődni lehet: +36/30-194-4711, e-mail: korhazlelkesz@vaciegyszegyhazmegye.hu. Bővebb információ: <https://vaciegyszegyhazmegye.hu>

ELŐADÁS-SOROZAT

Milyen módon épül be ismereteinkbe és világlátásunkba az istenkapcsolatunk? címmel tart előadást Bagyinszki Ágoston OFM rektorhelyettes a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola disztermében (Budapest V., Piarista köz 1.) május 25-én, csütörtökön 19 és 20.30 óra között. Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

A Szent Margit-templom felszentelésének 90. évfordulója alkalmából előadás-sorozat tartanak a Szent Margit-templomban (Budapest XIII., Szent Margit tér 1.). Időpontok: 2023. június 1., szeptember 7., október 5., november 2., december 7. A felnőtteknek szóló lelkiestek központi témája: Parancsok szeretetből – A tízparancsolatról a 21. században. 18 óra szentmise két szín alatti áldozással, 19.30-tól szentségimádás orgonaimprovizációkkal. A szentmisét és a tanítást Monostori László esperes, plébániai kormányzó tartja. Bővebb információ: <https://margitos.hu>

FELHÍVÁS

Konkurzus a Katonai Ordináriátuson, a Katolikus Tábori Püspökség székházában (Budapest V., Szabadság tér 3.). Berta Tibor dandártábornok, tábori püspök, katonai ordinárius 2023. június 15-én, csütörtökön 10 órától felvételi beszélgetést tart azoknak, akik elhivatottságot éreznek az áldozópapi hivatásra, és a Magyar Honvédség kötelékében katonalelkészként szeretnének lelkipásztori szolgálatot teljesíteni. Kéri a jelentkezőket, hogy az ordinárius fenti címére június 10-ig postai úton küldjék meg a következő dokumentumokat: kézzel írt önéletrajz, kézzel írt felvételi kérelem, nagyalakú keresztlevél, a szülők házasságlevele, plébánosi vagy lelkevezetői ajánlás, érettségi bizonyítványról, illetve felsőfokú diplomáról készült fénymásolat. További információ: +36/1-474-1270, +36/1-474-1271, egyházi e-mail: hmktp.iroda@gmail.com

SZAKMAI NAP

Lelkigondozói Szakmai Napot tartanak Vácott június 3-án, szombaton 10 és 14.30 óra között. Helyszíne: Irgalmasrendi kórház kápolnája (Március 15. tér 7.), püspöki palota díszterme (Migazzi Kristóf tér 1.). Minden érdeklődőt szeretettel hívnak és várunk. A részvétel ingyenes, de

MEGHÍVÓ

Kettős ünnepre hív a kaposvári Cursillo a Kaposvári Egyházmegyében május 27-én 9 órától. 10 órától Székely János szombathelyi megyéspüspöknek, a Cursillo országos lelkevezetőjének tanítása hangzik el, 11.30-kor a Nagyboldogasszony-székesegyházban Udvardy György veszprémi érsek mutat be szentmisét, 14 óra a Nagyboldogasszony-székesegyházban Varga László kaposvári megyéspüspök köszöntője lesz. Az ultreyára szeretettel hívják és várják az ország minden részéről és az országhatáron túlról is a cursillistákat. Jelentkezési határidő: 2023. május 15. Bővebb információ: <https://kaposvar.egyhazi.hu>

Jim Blount atya programjai Magyarországon: Május 27-én, szombaton 10-17 óra között a máriaremetei kegytemplom parkjában, motto: „A szeretet lángja az öröm lángja”. Május 28-án, pünkösdvasárnap 15 órától a Gellérthegy víztározójában „Pünkösöd Európa felett” című nagyszabású rendezvény. Május 31-én, szerdán 17 órától a Szent József-plébániatemplomban (Budapest VIII., Horváth Mihály tér 7.), motto: „Itt az idő”. Június 3-án, szombaton 19 órától a budai Várban, a Mátyás-templom melletti Szent István-szobornál gyertyás rózsafüzér-körmenet, közös imádság a béke nagy ajándékáért. Mindenkit szeretettel várunk! Bővebb információ: <https://szeretettoldje.hu>

Anthony Parankimail atya tart lelki délutánt június 5-én 15 és 20.45 óra között Gazdagréten, a Szent Angyalok-templomban (Budapest XI., Gazdagréti út 14.). Szeretettel várják mindazokat, akik szeretnének még jobban elmerülni a Szentírás értelmében és mélységeiben, s útmutatást kapni az életükre vonatkozóan. Kéri, hogy aki teheti, vigyen magával Szentírást. A lelki délutánon adományokat elfogadnak a lelkigyakorlat költségeire és az atya afrikai missziójára. Bővebb információ kérhető a szentvincselkigyakorlat@gmail.com e-mail-címen.

Latinovits-est lesz Kaposfüreden, Szűz Mária Efezusi Házában (Állomás u. 61/a) július 2-án 16 órától. Fellépők: Bencze Ilona színművész, Trokán Péter színművész, Heinczinger Miklós Liszt Ferenc-díjas előadóművész, Tolcsay Béla Kossuth-díjas zeneszerző. A belépés ingyenes, de regisztrációhoz kötött: www.mariahaza.hu További információ: Mezőfi Zoltán 06/70-363-7645

Ujember KATOLIKUS HETILAP
Kiadja a Magyar Kurír Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hirlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán.
Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft. • Ügyvezető: Tolonics Gergely
ISSN 0133-1205
KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.
LAPZÁRTA: 2023. MÁJUS 22.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István
Lapszerkesztő: Baranyai Béla • Lapszerkesztő-helyettes: Körössi László
Szerkesztőség: Agónás Szonja, Bodnár Dániel, Fabián Attila, Gátsas Judit, Horogszegi-Lenhardt Enikő, Hollósi Judit, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Nádudvari Dorottya, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thuillner Zsuzsanna, Trautwein Eva, Vámosy Erzsébet
Olvasószerkesztő: Kodtek Bernadett
Korrekció: Szántó István • Tördelés: Bukovszki Antal
Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.
Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • Tel.: +36/1-317-3933
www.ujember.hu • e-mail: mk@katolikus.hu

Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3132; terjesztes@ujember.hu
Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén.
Egyéni egyplénes előfizetés belföldi negyedévre: 4680 Ft, fél évre: 9360 Ft, egy évre: 18 720 Ft
Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank)
Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu
Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu
Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása: +36/1-317-3933; aprohirdetes@ujember.hu; <http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>

Az új vármegyebérlettel olcsóbb lesz a közlekedés

2023 májusától vezetjük be a buszra és vasútra egyaránt érvényes vármegye- és országbérleteket. A kedvezményes árú bérletekkel a MÁV-START, a Volánbusz, a MÁV-HÉV és a GYSEV járataira lehet majd felszállni. A vármegyebérlettel az adott vármegye határáig utazhatunk buszon és vasúton. Az országos bérlettel pedig akár Magyarország teljes területét bejárhatjuk.

VALLOMÁSOK, TALÁLKOZÁSOK – VISSZATEKINTÉS A PÁPALÁTOGATÁSRA

Nagy család voltunk a pápa körül

Ferenc pápa magyarországi apostoli útjának első napján, április 28-án délután a Szent István-bazilikában a püspökökkel, papokkal, diakónusokkal, szerzetesekkel, szeminaristákkal és lelkipásztori munkatársakkal találkozott. A bazilika előtt több ezren kísérték figyelemmel az eseményt a kivétel nélkül. A rendezvény után a helyszínen többen is nyilatkoztak a Magyar Kurirnak a pápa üzenetéről.

Meggyesi Zsófia szalézi nővér Budapest-Albertfalváról érkezett, a Szentatyáról szólva azt mondta: „Ferenc pápa végtelenül jó, az arca a Mennyei Atya jóságát tükrözi, ugyanakkor azt a gyöngédséget is, amiről olyan sokszor beszél – ahogy ezen az alkalmon is –, az irgalmaságról, amire Isten minket is hív. Ez az üzenet nagyon megérint – folytatta a szalézi nővér. – Az Úr arra hív minket, hogy legyünk tanúi, követői a Mennyei Atya irgalmasságának.”

Juhos Benjámín ferences szerzetes június 3-i pappá szentelésére készül. A Szent István-bazilikában elhangzott pápai üzenet egyik elemét – „irgalmas szívű pásztorokká kell válnunk” – „igazán személyesen megszólítónak” érezte a papságra készülő örökfogadalmas szerzetes.

Benjamin testvér közvetlennek, barátságosnak látta a pápát; kicsit fáradtnak is, de úgy érezte, a Szentatyá „itthon érzi magát”. Kiemelte Brenner József atya tanúságtételét, amely meghatotta, és mint mondta, „különösen is emlékezetes marad” számára.

A több budai plébánián is sok éve hitoktató Róder Tamásné Judit örömmel állapította meg, hogy a pápa ezen a délutánon kifejezetten „mo-

ő mindig odafordul ahhoz, akivel találkozik, lenyűgöző. Ugyanígy a naprakészség, mindig tudja, kivel beszél.”

hányszor találkozom vele. Alázatos, de erős üzenetet fogalmaz meg. A jó vezető példáját nyújtja nekünk. Amikor a kis közösségeinket vezetjük,

az örökfogadalma, kilenc éve lépett a rendbe. Bár fiatal, mégis többször találkozott már Ferenc pápával, mert a közösségével együtt elmentek Csíksomlyóra, és részt vett az eucharisztikus kongresszuson is.

A Szentatyá jelenléte megerősítette a hivatásában és a közösségi életben. „Az Egyház megújulásra vár, de ez a folyamat már elkezdődött. Megtapasztaltam, hogy az Egyház valóban él, örül Krisztus jelenlétének. A mai találkozón megfogott a Szentatyá közvetlensége és személyessége, ahogyan kiemelte a tanúságtételekből mindazt, ami számára fontos volt. Jó volt tapasztalni a feltámadt Krisztus örömet már a várakozásban és a készülődésben is.”

„Nagy családnak éreztem a papságot, a szerzetességet, ahogyan együtt voltunk és imádkoztunk Ferenc pápával” – emelte ki Serfőző Levente, a Szeged-Csanádi Egyházmegye oktatási helynöke.

Ebben a családi légkörben azt éreztem, hogy a pápa közénk jött, hozzánk szólt, valóban ismeri az életünket, a magyar papság és a magyar egyház helyzetét. Nem csupán egy beszédet mondott, hanem kifejezetten nekünk üzent a szavaival: az egységre, az öröme, a tanúságtételre hívott meg mindannyiunkat. Azt remélem, hogy meg tudjuk valósítani azt, amire meghívott: hogy papokként, szerzetesekként, katekétákként tudjunk tanúságot tenni Krisztusról.”

Vámossy Erzsébet,
Körössy László

Fotó: Merényi Zita

ten üzenetét, valamint ismét el kell gondolkodnunk a krisztocentrikus hitoktatás lényegéről” – foglalta össze. Hozzátette: „Mi úgy készültünk a pápalátogatásra, hogy a gyerekekkel elimádkoztunk minden hittanon a püspöki konferencia által kiadott

A miniszter generális hangsúlyozta, hogy fontos ez a pápalátogatás: „Nem arról szól, hogy mi megyünk hozzá, hanem hogy ő jön hozzánk. A figyelme a magyarságra és a magyarokra irányul. Engem lenyűgözött az a felkészültség és az az éleslátás, amivel a magyar egyház és a szerzetesség, valamint a magyar világi hívek számára útmutatást tudott adni. Felhívta a figyelmet a problémákra is. Egyszerű szavakkal és lényeglátóan, sőt néha, ahol kellett, erősen, határozottan adott tanácsokat vagy szinte parancsot, hogyan kell követnünk az evangéliumot.

Úgy gondolom, beszédének az egyik szegletköve a prófétai befogadás – és itt mind a két szónak nagy jelentősége van, hiszen nem elég csak filantróp módon nyitottnak lenni, hanem prófétai módon, Istenre figyelve és pillanatnyi hívását meghallva kell megnyílni mások felé.

A másik szegletköve a közepszerűségtől való óvás. Hangsúlyozta a Szentatyá, hogy milyen nagy veszélyt jelent ez egy olyan országban és közösségben, ahol a kereszténység, a hit bizonyos szempontból természetesnek vehető. A közbeszéd tárgya, hogy ez egy keresztény ország, így hamar belecsúszhatunk a közepszerűségbe, elveszíthetjük a megújult lelkületet.”

Mórocz Tamás, a bodajki kegyhely igazgatója elmondta: „Nagyon meghatódtam, mert láttam, hogy boldog a Szentatyá. Ez az öröm átsugárzott ránk is, rám is, és erőt adott. Jó volt hallani tőle, hogy érti és érzi, sokszor milyen nehéz megélni a hivatást, a lelkipásztori munkát. Öröm volt megtapasztalni, hogy itt volt a magyar egyház: hogy vagyunk, léte-zünk. Ezért csak hálával a szívemben tudok hazamenni, és nehezen találok a szavakat. Hálás vagyok, hogy pap lehetek, ennek a közösségnek a szolgája.”

Tamás atya sem először találkozott a Szentatyával. „2015-ben egy záródoklaltal mentünk Rómába, megáldott bennünket a pápa. Ugyanazt a műanyag szíjas órát láttam a karján, ami most is rajta volt. Ez elgondolkodtatott, valóban milyen egyszerűen él, ugyanakkor milyen határozott véleménye van a dolgokról. Ez a kettőség megfogalmazódik bennem, akár-

számunkra is fontosak ezek a személyiségvonások.”

Lócskai M. Kinga ferences szegénygondozó nővér a rend esztergomi házából érkezett. Három éve volt

Fotó: Zuggó Zsolt

Fotó: Lambert Attila

Fotó: Lambert Attila

Fotó: Lambert Attila

Fotó: Zuggó Zsolt

solygós” volt. Nagy boldogságot jelentett számára az is, hogy a bazilikai eseményre meghívták a katekétákat, lelkipásztori munkatársakat is.

„Órási munka lehetett az előkészület! Csodálatos volt itt lenni, együtt lenni barátokkal, munkatársakkal. A pápa fiatalos mosolya rögtön szíven üti az embert, aztán a mondanivalóját, az üzenetét újra át kell majd elmélkednünk. Azt, hogy miként kell dolgoznunk nekünk, katekétikusoknak, keresztényeknek itt a »végeken«, hogy a szekularizált világban hogyan tudjuk átadni a Jóis-

imádságot, a kicsik rajzoltak.” A budai katekéták megemlézték, hogy ott volt 1991-ben a Hősök terén Szent II. János Pál pápa apostoli látogatásán is: „Nagy öröm, hogy most ismét megélhetek egy pápalátogatást; hogy együtt lehetünk, a katolikus hitet kö-zösen, hangosan megvallhatjuk az utcán, a tereken – ez számomra mindennap egy csoda.”

Kauszer Tibor, a Ferences Világi Rend miniszter generálisa háromszor is találkozott már a Szentatyával, volt alkalma röviden beszélgetni is vele. „Az a személyesség, ahogyan